

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 23 SAYI: 127 Mayıs-Haziran 2012

Dün,
Bugün ve Yarın

“Sarı 1 Mayıs”

[*Kurtuluş Cephesi*'nin 1 Mayıs Bildirisi]

1 Mayıs
Nasıl Saydamlaştı ve Sarardı?

Keynesçi
“Yeni” Büyüme ve İstihdam Politikaları

Yunanistan:
Yol Ayrımında mı?

Kürtaj, Sezaryen,
4+4+4...

Hüseyin Cevahir

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

İbrahim Kaypakkaya

Leyla Doğan, Ağadede Sarıkaya

AKP iktidarının “yasaların çerçevesi” içinde uyguladığı siyasal zor karşısında solun durumu ve silahlı mücadelenin kaçınılmazlığı üzerine.

3

DÜN,
BUGÜN
VE YARIN

Kurtuluş Cephesi'nin
1 Mayıs 2012 tarihinde
yayınladığı bildiri.

7

“SARI 1 MAYIS”
[KURTULUŞ CEPHESİ’NİN
1 MAYIS BİLDİRİSİ]

Sarılaştırılan, aynı zamanda polisin hazırladığı “saydam” pankartın gölgesi altında yapılan 1 Mayıs üzerine bir değerlendirme.

9

1 MAYIS
NASIL
SAYDAMLAŞTI
VE SARARDI?

Fransa’da “sosyalist” Hollande’nin cumhurbaşkanı seçilmesiyle yeniden gündemin ilk sırasına yükselen “Neo-Keynesçi” ekonomi politika üzerine.

13

KEYNESÇİ
“YENİ” BÜYÜME VE
İSTİHDAM
POLİTİKALARI

Yunanistan’da yapılan 6 Mayıs seçimlerinde ortaya çıkan siyasal duruma ilişkin bir irdeleme.

19

YUNANİSTAN:
YOL AYRIMINDA MI?

AKP’nin şeriatçı-islamcı yaşam tarzını adım adım inşa etmesinin bir adımı olarak kürtajin yasaklanması üzerine bir değerlendirme.

24

KÜRTAJ,
SEZARYEN,
4+4+4...

27

HÜSEYİN CEVAHİR

Ve yanındakinin kanlı başı omzuna
değince,
ona sıra gelince
sayısını saydı...

28

SİNAN CEMGİL, KADİR MANGA,
ALPASLAN ÖZDOĞAN,
DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN,
HÜSEYİN İNAN

Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun

29

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Sıra Neferi Uyusun...

30

LEYLA DOĞAN
AĞADEDE SARIKAYA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Dün, Bugün ve Yarın

Her şey daha çok belirginleşiyor, netleşiyor. Neyin ne olduğu, kimin kim olduğu, olayların neden ve nasıl ortaya çıktığı, ne yönde gelişeceği daha açık hale geliyor. Şeriatçılığın ne olduğu daha anlaşılır hale gelirken, laikliğin neden gerekli olduğu (az da olsa) daha net görülebiliyor. AKP'nin "takiyye" yapmaya gereksinimi kalmadıkça, önündeki engellerin tek tek ve kolayca yok olduğunu gördükçe pervasızlaşması, "niyetin" in, "amacın" in ne olduğunu daha açık görünür kılıyor. Kimsenin "yaşam tarzına müdahale etmedik" diye gürleyen "başbakan", artık kolayca yaşam tarzı dikte edebilir hale geliyor. Her "yeni yaşam tarzı" dikte etmeye yöneldiğinde, bu "yaşam tarzı" nın şeriatçı bir "tarz-ı hayat" olduğu daha da belirginleşiyor.

Öte yandan, belli belirsiz AKP iktidarının "ülkenin hayrına" olmadığını düşünen, zaman zaman "takiyye" yaptığını, giderek "şeriat düzenine" geçileceğini söyleyen, ama bir türlü söylediklerine inanamayan, inanamadığı için de "bir şey" yapmaktan uzak duran insanlarda öfke birikiyor. Son olaylarda (tiyatrocuların "isyani", THY kabin görevlilerinin grevi vb.) bu öfkenin giderek büyüdüğü net olarak görülüyor.

"Popüler kültür" le ünlünen, varlığını "popüler kültür" e borçlu olanlar bile (örneğin Ayşe Arman) "kendini" yaşam tarzını savunma adına politize oluyor.

Kürtaj olayında olduğu gibi, yukardan verilmiş (ne demekse!?) haklar "İslami hayat

tarzı"na uygun olarak teker teker ortadan kaldırılıyor.

AKP iktidan, önündeki engellerin ortadan kalktığını gördükçe ne kadar pervasızlaşıyorsa, o kadar da paniğe kapılıyor, yapmak istediklerini birden ve hemen yapmaya kalkıyor. Recep Tayyip Erdoğan'ın söyleminde görüldüğü gibi, bu panik ve hemen yapma çabası, giderek faşist uygulamaları

edilerek kazanılmamışsa, "yukardan verilmiş hak"tır. Dolayısıyla, mücadeleyle kazanılmış, yani "aşağıdan elde edilmiş" bir hak olmadığı için "kazanılmış hak" olarak kabul edilemez. Bu yüzden, bu "yukardan verilmiş hak"lar, belli bir dönem sonunda, konjonktürel değişime bağlı olarak verildiği gibi *kolayca* geri alınır. Doğal olarak da, "kazanılmış hak" olmadığı için, yukardan verilen hakkın yine yukardan geri alınması karşısında "hak sahipleri" tepki göstermezler, sessiz kalırlar.

Bugüne kadar solun bellediği "hak verilmez alınır" sloganından anlaşılabilir budur. Örneğin kürtaj hakkı, 12 Eylül döneminde, 1983 yılında "yukardan" verilmiş bir haktır. Dolayısıyla aradan otuz yıl geçtikten sonra, başkalan tarafından (AKP) yine yukardan ortadan kaldırılabilir. Bunda şaşılacak bir durum yoktur!

Oysa tekil haklar için verilen mücadelelerle bir hakkın kazanılması ile, yine haklar için verilen mücadeleler sonucunda bir hakkın kazanılmaması, yani somut mücadelenin yitirilmesi de söz konusudur. Ancak somut bir mücadelenin (kimilerinin çok sevdikleri sözcükle bir "muharebenin") kaybedilmesi, tüm savaşın kaybedilmesi demek değildir. Kürtaj hakkı, bir dönemdeki devrimci mücadelenin gözle görülme-yen sonuçlarından birisidir. "Üsttekiler" in, yeni bir dönemde bu sorunu bir mücadele konusu olmaktan çıkartmak amacıyla "çözme"ye yönelmiş olmaları, bu hakkın "yukardan" verildiği anlamına gelmemektedir. Ama ne yazık ki, sol hareketler, her zaman pragmatist olmayı yeğlemişlerdir. Eğer bir mücadelenin sonucunda "elle tutulur somut sonuçlar" ortaya çıkmamışsa, o mücadelenin başarısız olduğu kabul edilmiştir.

* Şu demektir, "hak verilmez alınır". Eğer bir hak, hak sahiplerince, yani kitleler tarafından mücadele

(ki buna “Batı” dünyasında “*islamofaşizm*” adı veriliyor) belirginleştiriyor.

Öfke birikiyor.

AKP iktidarı ile AKP karşıtları arasındaki çatışma dinamikleri büyürken, AKP’nin mevcut yasalar çerçevesindeki “zor” uygulamaları yeterli olmaktan çıkıyor. Mevcut, yani eski dönemden devraldığı yasal çerçeve ve AKP iktidarı için yeterli olmaktan hızla çıkıyor. Kaçınılmaz olarak yeni yasalar çıkarmak, eski yasal çerçeveyi tümüyle ortadan kaldırmak zorunda kalıyor. Bu da, yasallık ile meşruiyet arasındaki “ince sınırı” giderek belirgin bir çizgi haline getiriyor. Diğer bir deyişle, AKP, çıkardığı her yeni yasayla “siyasal zor”u daha fazla kullanmaya yönelirken, bugüne kadar arkasına sığındığı eski düzenin meşruiyetini de o ölçüde yitirmeye başlıyor.

Bugüne kadar “zor” ya da “siyasal zor”-dan söz edildiğinde, sadece ve sadece “askeri zor”u gören ve anlayan kitleler açısından, AKP’nin eski yasal çerçeveye dayanan “zor”u kolayca anlaşılabilir olmamıştır. Hatta pek çok durumda bu “zor” meşru kabul edilmiştir. Şimdi, bu meşruiyet ortadan kalkmaktadır, ama “zor” belli “yasalara” dayandığından, hala “zor” olarak kabul edilmekten uzaktır. *Hala* bazı protesto eylemlerine karşı gösterilen “orantısız güç kullanımı” ya da “aşırı biber gazı kullanımı” somut “zor” uygulaması olarak görülüyor. Ergenekon, Balyoz, 28 Şubat vb. operasyonların dayandığı “yasal temel” nedeniyle, bu operasyonlar, belli bir “karşıt kesimin” siyasal zor ile ortadan kaldırılması olarak görülüyor.

Yönetimin askerileştirilmesiyle uygulanan “siyasal zor”a karşı “siyasal zor”a (devrimci şiddet yöntemlerine) başvurmayı meşru ve haklı kabul eden sol, bu türden “yasal zor” karşısında elini kolunu bağlamış durumdadır. Uygulamaların açık siyasal zor olduğu konusunda, ne kendisini, ne de başkasını ikna edememektedir. İkna olmadıkları için de, gelişen ve giderek yaygınlaşan siyasal zor karşısında ne yapacaklarını bilemez haldedirler.

Elbette “ne yapılacağıının bilinmemesi”nin tek ve temel nedeni bu değildir.

Temel neden, 12 Eylül sonrasında başlayan ve giderek yaygınlaşan “her türlü şiddete karşı olmak” türünden bir anlayıştan türemektedir. “Nereden ve kimden gelirse gelsin her türlü şiddete karşı” olmak şeklin-

de formüle edilen ve dilden dile, zihinden zihne, kuşaktan kuşağa aktarılan bu anlayış, gelişen siyasal zor karşısında ilerici, demokrat, yurtsever ve hatta devrimci unsurların elini kolunu bağlamış, hareketsizleştirilmiş ve düzenin “yasallığı” içinde hareket etmek zorunda kalan zavallı “marjinaler” haline getirmiştir.

Ama “düzenin yasallığı” sabit ve değişmez değildir. Bizim gibi geri-bıraktırlmış ülkelerde bu “yasallık” sürekli değişir ve her seferinde eski ortadan kaldırılır, yeni bir yasal çerçeve oluşturulur. Dolayısıyla bir dönemin “yasallığı” içinde hareket edenler, bu “yasallığı” her şeyin temelini yerleştirenler, yasal çerçevenin değiştiği koşullarda birden boşluğa düşerler. Kendileri eski “yasallık” içinde ve bu “yasallığın” kurallarına göre “oyarken”, yeni yasal çerçeveyi oluşturanlar oyunun kurallarını çoktan değiştirmişlerdir. Eski “yasallık” varmış gibi hareket edildikçe, yeni yasal çerçeve kendi siyasal zoru için daha fazla meşruiyet kazanmayı sürdürür. Yeni yasal çerçeve kendisini yerleştirip pekiştirdikten sonra ise, eski yasallığın oyuncularını boşluğa düşerler. Varoluşlarını borçlu oldukları eski yasallık artık yoktur. Yok olduğu için de, kendi varoluşlarının anlamı da kalmaz. Yeni yasallığa uyma çabası ise, bilmedikleri bir oyunu, bilmedikleri kurallarla oynamaya kalkmak demektir. Doğal olarak da, bu oyunda yenilgi kaçınılmazdır.

Bugün AKP, eski yasal çerçeveyi büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. “Yeni anayasa” söylemleriyle yeni bir yasal çerçeve yaratmaya çalıştığı da kesindir. Ancak 12 Eylül 2010 referandumuyla eski yasal çerçevenin büyük ölçüde ortadan kalktığı gerçektir. AKP’nin uygulamaya soktuğu kendi yasal çerçevesinin temel dayanağı ise, gerici kitlenin elde edilen “sayısal meşruiyet” ve “muhalefet”e karşı artan oranda açık *yasal-siyasal zor* uygulamaktır.

AKP’nin bugün için hala karşıtlarına karşı uyguladığı siyasal zorda “yasal” görüntüye gereksinme duyması, kendi yasal çerçevesini *tam olarak* yaratamamış olmasından kaynaklanmaktadır. Ama öte yandan bu “yasal” görüntünün kendisinin elini kolunu fazlaca bağlamadığı da ortadadır.

Mevcut yasalara (kendisinin sayısal çoğunluğa sahip olduğu meclisten geçirdiği yeni yasalar da dahil) dayanarak, özellikle

“CMK 250. Madde”ye dayanarak uyguladığı siyasal zor, “askeri zor”dan başkasını “siyasal zor” olarak görmeyen bir sol zihniyet karşısında kendi meşruiyetini kendi kendine sağlayabilmektedir.

Churchill’in “sabah vakti kapınız çalındığı zaman kapınızı çalanın sütçü olduğundan emin olduğunuz rejimin adı demokrasidir” sözünü içselleştirmiş bir “yasal sol” (namı diğer “legalist sol”) AKP’nin siyasal zorunu meşrulaştırırken, “sabah vakti” “sütçü”den başkası kapıyı çaldığında bunlara karşı direnmeyen, direnmeyi aklının ucundan bile geçirmeyenler de siyasal zoru meşrulaştırmışlardır.

Tarihsel olarak, egemenlerin siyasal zoruna karşı *siyasal zora başvurmak* tüm ezilenlerin, baskı görenlerin meşru hakkıdır. Bu meşru hak, açıktır ki, egemen sınıfların siyasal zorunun gayri meşru olmasının bir ifadesidir.

Toplumda AKP iktidana karşı tepki değil, öfke büyürken, AKP’nin siyasal zorunun dizginlenemez bir boyutta olduğu bilinip görünürken, neden buna karşı direnilmediği, buna zor araçlarıyla karşı durulmaya çalışılmadığı pek de anlaşılır bir durum değildir.

Anlı-şanlı generallerin, genelkurmay başkanının, aldıkları “devlet terbiyesi” içinde “sabah vakti” kapılarını çalan “sütçü” olmayan kişilere kuzu kuzu teslim olmaları, evlerinin altının üstüne getirilmesine karşı direnmemeleri, ne olduğunun pek önemi olmayan “iddialar”la tutuklanmaları, belki anlaşılabilir bir şey kabul edilebilir. Ama uygulamanın açık ve net bir *siyasal zor* olduğu tartışmasız bir gerçektir.

Şüphesiz buanlı-şanlı generallerden, genelkurmay başkanından, hatta “zinde güçler” denilen teğmenlerden, yüzbaşılardan Resneli Niyazi olmalarını beklemek boş bir hayaldir. Ama onlara karşı yapılanların açık siyasal zor olduğunu görmemek de tam anlamıyla hayal (“sanal”) dünyasında yaşamaktır. Yıllar boyu 1 Mayıs’larda (toplam olarak) binlerce “temsili gerilla” yürütenlerin (bugünkü adlarıyla “tek tipler” ya da “sancak bölüğü”), nasıl olup da bu “binler”den beş-on gerilla çıkartamadıklarının gerçekliği de burada yatmaktadır.

Herhangi bir “legalist” ya da “legal” “sol” yayını açıp bakıldığında, hemen hepsinin ne kadar kitlesel olduklarına ilişkin bolca yazılarıyla karşılaşıırken, nasıl “kadro” sıkıntısı

çektiklerine ilişkin “yakınmaları”nın satır aralarına sıkıştırıldığı hemen görülecektir.

“Öğrenci ve gençlik eylemleri”nin merkezi İstanbul’dan Ankara’ya kayarken, “alanlara” çıkanların, çatışanların azlığı kadar, bu çatışmaların sadece “alanla” sınırlı kalması da bir başka olgudur.

Kesin olan gerçek şudur ki, AKP’nin giderek artan ve kendi yasallığını kendi çıkardığı yasalarla sağlayan siyasal zoruna karşı silahlı direniş, siyasal zorla karşı çıkma eylemi bir yana, düşüncesi bile ortalıkta görülmemektedir. Bugün Türkiye’nin temel sorunu, AKP’nin yasallığını, meşruiyetini tümüyle sayısal çoğunluğuyla sağlamaya çalıştığı siyasal zoruna karşı *kitlesel ve devrimci siyasal zorun* gündeme gelmemesidir.

En keskin sol yapılar, “silahlı mücadele savunucusu” sol örgütler, bugün artık silah-tan, devrimci şiddetten söz etmez hale gelmişlerdir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu “dönüşüm”ün temelinde, devrimci şiddeti sadece oligarşinin faşist milis güçlerinin siyasal zoruna karşı “meşru müdafaa” aracı olarak gören, oligarşinin askeri zoru karşısında “yenilgiyi” kaçınılmaz kabul eden bir zihniyet yatmaktadır. Bu zihniyet, geniş ve yaygın biçimde faşist milis saldırıların sözü konusu olmadığı bir ortamda devrimci şiddete başvurmayı “tarihsel yanılğı” ya da “küçük-burjuva maceracılığı” olarak görür hale gelmiştir (Birincisi DY’nin, ikincisi “illegal” TKP’nin mirasıdır). Bu nedenle de, ortada faşist milis saldırıları bulunmazken iktidarların uyguladığı siyasal zor, “oligarşinin siyasal zoru” olarak kabul edilmemektedir.

Bu teorik-ideolojik “dönüşüm” elbette tek belirleyici değildir. “Globalizm” propagandalarıyla paralel gelişen ekonomik ve toplumsal dönüşüm Türkiye’nin “çağ atladığı” inancını yaratmıştır. Hatta kimi aklieveller tarafından Türkiye’de “demokratik devrimin tamamlandığı” bile ileri sürülmüştür. Dünün solcuları, devrimcileri, bugünün babaları, anneleri, özenle çocuklarını (ve hatta torunlarını) devrimci mücadeleden uzak tutmaya çalışmışlardır. “Politik” olarak başlarını belaya sokmamaları için *apolitik* kişiler olarak büyütmüşlerdir. 1980 öncesindeki devrimci mücadeleye ilişkin anlatılan “hurafeler” de silahlı mücadelenin karalanması için bir araç olarak kullanılmıştır.

Bugün eskiler de, yeni kuşaklar da, oligarşinin siyasal zoru karşısında çaresiz ve

aracsız bırakılmışlardır. AKP'nin islamcı/şeriatçı bir yaşam tarzını dayatması ve buna ilişkin her türlü yasal düzenlemeyi gerçekleştirilmesi karşısında "çağdaş, laik" kesimlerin öfkeleri ne denli artarsa artsın, dünden bugüne taşınan zihniyet ellerini kollarını bağlamaktadır.

Bugün AKP'nin siyasal zoruna karşı direnmekten uzak, hatta devrimci zoru aklına bile getirmeyen "ilerici, yurtsever ve devrimci" kesimler, kendilerini başka ülkelerdeki direnişlerle, silahlı eylemlerle ya da "sol seçim zaferleriyle" avutmaya çalışmaktadırlar.

Böylesi bir "sol"un AKP iktidarı tarafından uygulanan siyasal zorun ilk ve baş hedefi olamayacağı açıktır. "Biber gazı"ndan öte bir "şiddete" maruz kalmayan "sol" da, kendisi için "ilk ve baş düşman" ilan ettiği TSK'ya yönelik operasyonlarda "yedek güç" olarak sahnede yer alabilmektedir.

Bütün bunlar yine de açıklanabilir ve hatta "anlaşılabilir" şeylerdir. Anlaşılamayan ve açıklanamayan olgu ise, çelişkilerin her dönemkinden daha fazla keskinleştiği, kazanılmış (ya da "yukardan verilmiş") hakların teker teker geri alındığı, daha tam ifadeyle, devrimin nesnel koşullarının olabildiğince mevcut olduğu bir ortamda, bireysel ya da grupsal düzeyde siyasal zora karşı silahlı direnme eğilimlerinin ortaya çıkmamasıdır.

Bu eğilim ortaya çıkmadığı sürece, silahlı devrimci mücadelenin stratejik saptamaları ve deneyimleri de "yerli yerinde" kalmaya sürdürecektir.

Unutulmamalıdır ki, asgari bir örgütlülük olmaksızın hiçbir şey yapılamaz. Asgari bir örgütlülük ise, dünden ders çıkartarak, bu-

günü kavrayan ve yarını kurmak için mücadele eden insanların varlığıyla olanaklıdır. Dünyü dünle bırakan, dünün dünle gittiğini kabul eden, bugün "yeni şeyler söylemek lazım" diyerek kendini avutan ve aldatan, yarınların "soyut bir gelecek" olduğuna inandırılan insanların böyle bir asgari örgütlülüğü yaratamayacağı açıktır.

Sorun, birisinin kendisini "solda tanımaması" ya da "devrimci" olarak görmesi değil, kendisini devrimci olarak gören herkesin üstüne düşen tarihsel sorumluluğu yerine getirmek için mücadele edip etmeyeceğidir.

Türkiye devrimi, uzun bir devrimci mücadele deneyimine sahiptir. İdeolojik-teorik donanımı pek çok ülkeden çok daha gelişkin ve yüksektir. Artık olmadık "mücadele biçimleriyle" ("yoksullar hareketi", "işsizler hareketi", "kadın hareketi" vs.) kendilerine devrimci diyenlerin kendilerini aldatmalarına son verilmelidir. Polis pankartı altında 1 Mayıs "kutlaması" yapmayı içlerine sindirenler şüphesiz bu çağrımızın dışındadır. Onlar kendi seçtikleri "yaşam tarzı" içinde AKP'nin yeni "tarz-ı hayat"ının içinde yuvarlanıp gideceklerdir. Sözümüz, dayatılan islamcı-şeriatçı yaşam tarzına karşı direnmeye ilişkindir. Bu direniş, her ne kadar "laiklik" ekseninde bir eylem olarak görünse de, gerçeklikte demokratik devrimin gerçekleştirilmesi eylemidir.

Ancak böyle bir demokratik devrimle, laiklikten Kürt ulusal sorununa kadar tüm sorunlar çözümlenebilir. Asıl olan böyle bir devrimin gerçekleştirilmesi için, AKP'nin siyasal zorunu bertaraf etmek için devrimci hareketin öncüsü olabilmektir.

“SARI 1 MAYIS”

[*Kurtuluş Cephesi*'nin 1 Mayıs Bildirisi]

1 Mayıs, yasal “tatil günü” ilan edildi.

1 Mayıs, bayramlaştırıldı.

1 Mayıs, her türlü icazet arayışlarının ve siyaset manevralarının aracı olarak kullanıldı.

1 Mayıs, her cinsten ve her “renkten” insan “kütlesi”nin meydanlara çıktığı, halay çektiği, eğlendiği şenlik havasına sokuldu.

1 Mayıs, İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA ve MÜCADELE günü olmaktan çıkartılarak evcilleştirildi.

Şimdi 1 Mayıs, “sol kitle”nin (iğrenç bir ifadeyle) “gazının alındığı” bir güne dönüştürülmektedir.

Sıradan bir “bahar bayramı şenliği” görünümünde rutinleştirilmeye çalışılmaktadır.

İşçi sınıfının kendisi-için sınıf olma mücadelesinde önemli bir aşamayı ifade eden 1 Mayıs, her cinsten ve her “renk”ten kesimlerin kendi özel ve özgün sorunlarını öne çıkardıkları “serbest meydan”a dönüştürülmektedir.

1 Mayıs, geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da, işçi sınıfının birliğinin, dayanışmasının ve mücadelesinin en ufak izinin bile görülmediği rutin bir “protesto” gününe dönüştürülmektedir.

Gerçeklikte ve tarihsel olarak her cinsten ve her “renk”ten kesimlerin kendi özel ve özgün sorunlarının sözcüsü, savunucusu ve çözücüsü tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı kendi birlik, dayanışma ve mücadele gününden dışlanmaktadır.

Ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının, eşitliğin, özgürlüğün, kadın haklarının vb. en kararlı ve en tutarlı savunucusu olan işçi sınıfı, kendi mücadele gününü savunusunu yaptığı her kesimin seslerini duyurabilecekleri bir platform haline getirirken, kendi mücadele gününden dışlanması, dışlanmaya çalışılması tarihin garip bir ironisidir.

Bu ironi, “ayakların baş olması”nı “kıyametin belirtisi” olarak görenlerin kural, ahlak ve ilke tanımaz demagojileriyle yaşamın her alanında sürmektedir.

Bugün siyasal iktidar, ekonomiden siyasete, eğitimden sağlığa kadar her alanda “neo-liberalizme” uyumlandırılmış kendi dinsel inançlarına uygun dönüşümler yaparken, daha düne kadar “tabanda” yaygın biçimde kullandığı demagojiyi de günlük siyaset dili haline dönüştürmüştür.

Faşizmin ve her türden dinsel ideolojilerin temel yöntemi olan demagoji, bugün “islamileştirilmiş”, imam ve hatibin “belagatı” haline getirilmiştir.

“Kininin davacısı” olanlar, “geçmişle hesaplaşma” demagojisiyle intikam

seferleri düzenlemektedirler. 12 Eylül şov mahkemesinde görüldüğü gibi, “sol” yapılanmalar adliye kapılarında halaya dururken bu demagojik intikam seferinin aracı haline getirilmişlerdir.

Geniş halk kitleleri, özellikle de sol kitle, bu gelişen ve yükselen faşist demagoji karşısında çaresiz kalırken, 1 Mayıs da kendine düşen payı almaktan uzak tutulamamıştır.

1 Mayıs, Türkçe kullanımıyla bir “bayram” değildir!

1 Mayıs, her cinsten ve her renkten kütlelerin bir şeyleri protesto ettikleri bir gün de değildir.

1 Mayıs, insanların şarkıcılarla, türkücülerle, müzisyenlerle toplandığı bir “konser” alanı hiç değildir!

Eğer 1 Mayıs, işçi sınıfının dayanışma, birlik ve mücadele günüyse, 1 Mayıs günü Taksim Meydanı’nda yapılanlar onun inkarıdır ve bu inkarı gizlemenin aracı da demagojidir.

Ama olanlar olmuştur.

Artık 1 Mayıs, “barış ve kardeşlik” günüdür!

Artık 1 Mayıs, şarkılarla, türkülerle meydanlarda toplananların eğlendiği bir gündür!

Artık insanları mücadeleye çağıran 1 Mayıs bildirilerinin yerini konser çağrılarını almıştır.

Tüm bunlar “sarı 1 Mayıs”ın görüntüleridir.

Şimdi yeni ve kızıl 1 Mayıs’lar yaratma zamanıdır.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadelesini simgeleyen, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin sloganlarının haykırıldığı kızıl 1 Mayıs yaratma zamanıdır.

Düşmanın çokluğuna, sayımızın azlığına bakmadan, yılmadan kurtuluşa kadar savaşıma iradesini ortaya koyma zamanıdır.

İşçi sınıfının kendisi-için sınıf olma yönünde ileriye doğru atacağı her adım, 1 Mayıs’ları daha da kızılaştıracak ve tüm halk kitlelerini kendi çevresinde toplayacaktır.

Yapılması gereken tek şey, işçi sınıfına ve onun sınıf ideolojisine bağlı kalmak ve bu ideolojiyi her şeyin üstünde tutmaktır.

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

1 Mayıs Nasıl Saydamlaştı ve Sarardı?

Yukardaki fotoğraf 1 Mayıs 2012 günü çekilmiştir. Çok açık biçimde 1 Mayıs'ın nasıl "saydam"laştığını ve "sarıldığını" göstermektedir.

Fotoğrafın ön sırasında, ellerinde renge renk pankartlarla saf tutmuş olan "300 bin" kişiden* oluşan "kitle" bulunmaktadır. Fotoğrafın ortasında, iki tarafından vinçlerin kaldırdığı ve üzerinde "1 Mayıs 77 Suçluları Yargılansın" yazılı "saydam" (şeffaf) "dev" bir pankart asılmıştır. "Saydam" pankartın arkasında ise, bir silüet gibi, "kitle"yi izleyen ve her an müdahaleye hazır polis kıtaları bulunmaktadır.

İşte "saydam"laşan 1 Mayıs'ın fotoğrafta

* Rivayet muhtelifdir. Daha sonra göreceğimiz gibi, kimilerine göre sayı 1 milyondur!

görünen ahvalinin yazılı ifadesi bu kadardır.

Hiçbir sol söyleme uymayan "1 Mayıs 77 Suçluları Yargılansın" sözlerinin yer aldığı "dev pankartı" kimin hazırladığı ise meçhuldür. "Medya"nın kısa süren "ilgisi" sırasında, bu "dev pankart"ın, Atatürk heykelinin "mal ve can güvenliğini korumak" amacıyla polis tarafından hazırlatıldığı ve asıldığı söylenmişse de, ne "miting organizasyon komitesi"nce, ne de bir başka "yetkili" tarafından yalanlanmamıştır. Böylece 2012'nin 1 Mayıs'ı, sadece "sarı 1 Mayıs" olarak tarihe geçmekle kalmamış, aynı zamanda "saydam dev işçi pankartı"nın polis tarafından yaptırılıp, astırıldığı 1 Mayıs olarak da tarihe geçmiştir.

Kurtuluş Cephesi'nin 1 Mayıs Bildirisi'nde

olacak olanlar şöyle ifade edilmiştir:

“1 Mayıs, yasal “tatil günü” ilan edildi.

1 Mayıs, bayramlaştırıldı.

1 Mayıs, her türlü icazet arayışlarının ve siyaset manevralarının aracı olarak kullanıldı.

1 Mayıs, her cinsten ve her ‘renkten’ insan ‘kütlesi’nin meydanlara çıktığı, halay çektiği, eğlendiği şenlik havasına sokuldu.

1 Mayıs, İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA ve MÜCADELE günü olmaktan çıkartılarak evcilleştirildi.

Şimdi 1 Mayıs, ‘sol kitle’nin (iğrenç bir ifadeyle) ‘gazının alındığı’ bir güne dönüştürülmektedir.

Sıradan bir “bahar bayramı şenliği” görünümünde rutinleştirilmeye çalışılmaktadır.

İşçi sınıfının kendisi-için sınıf olma mücadelesinde önemli bir aşamayı ifade eden 1 Mayıs, her cinsten ve her “renk”ten kesimlerin kendi özel ve özgün sorunlarını öne çıkardıkları ‘serbest meydan’a dönüştürülmektedir.”

Ve böyle de oldu.

1 Mayıs kızılığını yitirdi, renk cümbüşü altında sarılaştı.

1 Mayıs saydamlaşıp sarılaşıırken, geçen yılkinden çok daha az katılımın olduğu da bir gerçektir. Her ne kadar “1 Mayıs Meydanı”nda “organizatörler” “500 bin” kişiden söz etseler de, “sol medya” 300, olmadı 400... bu da yetmez 500 bin” kişiden söz etse de, meydanın üçte biri “saydam dev pankart”ın arkasına gizlenmiş polisler tarafından işgal edilmiştir. Geriye kalan kesiminde ise, sadece “meraktan” Taksim’e çıkmış, “merakını” giderdikten sonra meydana uzaklaşmış insanların bolca bulunmasına karşın, “profesyonel protestocular”, “konser örgütlenme komiteleri”, “umudun ordusu” diye yeri göğü inleyen, “görselliğiyle göz kamaştırın”, “rap rap uygun adım yürüyen” “tek tip sancak ekibi”, “anti-kapitalist müslümanlar”, feministler, eşcinseller, ellerine geçirdikleri kağıt ya da kartonlara yazdıklarını “sloganlar”la kendilerini meydana atmış her türden “mağdurlar”, her fırsatta “hala-ya durmak” için yanıp tutuşan ve bu amaçla yanlarında “profesyonel davulcu ve zurnacı” taşıyan kesimler “kütle”yi oluşturmuş-

lardır.

15 Nisan’da Bakırköy’de, kendi saymalarına göre, “350 bin” kişinin katıldığı Zülfü Livaneli ve Grup Yorum’un “Bağımsız Türkiye Konseri”nin “hızıyla” “konser örgütlenme komiteleri”ni “1 Mayıs komiteleri”ne dönüştürerek meydana 500 bin kişi getirmekten söz edenler, sıra 1 Mayıs günü meydana “kaç kişi” olduğunu söylemeye gelince topu başka yere atmışlardır. Daha on yıl önce “saymaca timleri” örgütleyerek, hangi grubun kaç kişiyle 1 Mayıs’a katıldığının çetelesini tutanların artık “çetele” tutmaktan vazgeçmiş görünmeleri de bir “inkişaf” olarak kabul edilebilir. Hatta on yıl öncesinin “temsili gerillalan”ın zamanla “tek tip merasim taburu”na ve bugün “sancak ekibi”ne dönüşmesi de kendileri için bir “inkişaf” sayılmalıdır. Ama gerçekler ile inançlar arasında ayırım yapılamadığı sürece bu “inkişaf” gibi görünenler de çok kolaylıkla anlamsızlaşabilmektedir.

Şöyle yazıyor “Yürüyüş” dergisi:

“Kiteselliği bakımından. DİSK’in açıklamalarına göre 1 milyona yakın kişi katıldı. Yine herkesin ortak değerlendirmesi bugüne kadar yapılan en kitlesel 1 Mayıs kutlamaları oldu.” (Sayı: 316, s. 4.)

“Halk Cephesi’nden DUYURU-LUR! Kortej görevlilerinin yaptığı sayım sonucu 2012 1 Mayıs’ında kortejimizde yürüyen kitlenin *toplama 36 bin* olarak tespit edilmiştir.” (Sayı: 316, s. 4.)*

Yine de 2012 1 Mayıs’ının “gözdesi” ve “gündem belirleyici”si “anti-kapitalist müslümanlar” olmuştur. “Mülk Allahındır” pankartı açarak, mülkiyeti her şeyin başına ve temeline koyanların, her türlü mülkiyetin ortadan kaldırılmasını amaçlayan bir sınıfla nasıl bir “ortaklaşalığı” olabileceği de çok açıktır. “Ama olsun, yeter ki meydan dol-sun”!

Bu “ahval ve şerait” altında, 1 Mayıs günü ve akşamından itibaren “legalist sol”, “sol aydınlar” vs. vs. “homurdanmaya” başladı. Böyle 1 Mayıs olmazdı. SİP-TKP’li bir “yazar”a göre, bu 1 Mayıs, “Rio Karnavalı”na

* Her ne kadar bu 36 bin “yürüyen kitle”, 1 milyonluk kitlenin sadece %3,6’sını oluşturuyor ve geriye kalan %96,4’lük “kitle”nin kimlerden oluştuğu bilinmiyorsa da, söylediklerini “doğruymuş gibi” kabul etmek durumundayız...

benzemişti. Tüm “homurdananlar”ın ortak paydası ise, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününün, her cinsten ve her renkten insanların ya da grupların “protesto günü”ne dönüştüğüydü.

Bunların yanında ve bir ölçüde “dışında” gibi görünen “Yürüyüş dergisi” kesimi (ya da kendilerinin söylemekten çok hoşlandıkları ifadeyle “halk cepheliler”) ise, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, 1 Mayıs öncesinde ortaya attıkları “iddia”larına sahip çıktılar. Her ne kadar kendi “konser örgütlenme komiteleri”yle Zülfü Livaneli-Grup Yorum konserine topladıklarını iddia ettikleri “350 bin” sayısını aşarak 500 bin kişiyi “meydana” getireceklerini söyleseler de, “1 milyonluk kitle”nin “katılımı” da “onların sayesinde” olmuş gibi kabul edilip geçilmelidir.

Ellerinde tuttıkları “kızıl bayraklar”ı bakarak 2012 1 Mayıs’ının “kıpkızıl” olduğunu söyleyenler şüphesiz olacaktır. Ancak “saydam” ve “sarı” 1 Mayıs olduğu gerçeği de ortada durmaktadır.

Pek çok sol yapılanma, geçmiş 1 Mayıs’lardaki çatışmaları ve direnişleri anımsatarak, bu yılın 1 Mayıs’ının bir “kazanım” olduğunu söylemeye çalışmaktadırlar. “Kazanım” olduğu için de, ne kadar “saydam”laştırılırsa “saydam”laştırılsın, ne kadar “sarı”laştırılırsa “sarı”laştırılsın, bu “kazanılmış” 1 Mayıs’a katılmayı bir “görev” saymaktadırlar. Böylece yozlaşan, festival havasına dönüşen, kısacası “sarı”laşan 1 Mayıs’ı meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Gerçek gerçektir. Ortada bir “meydan”, meydan’ın ortasında iki vinç ve iki vincin “göndere çektiği” saydam bir pankart: *1 Mayıs 77 Suçluları Yargılansın!*

İster sayınız 36 bin kişi olsun, ister katılım 1 milyon kişi olsun, bu saydam pankartın “slogan”ının gölgesi altında (ve buna sessiz kalarak ya da hiç önemsemeyerek) 1 Mayıs “kutlaması” yapmalarının “mantıklı” bir açıklaması yoktur. Tıpkı “12 Eylül mahkemesi” önünde halay çekip, AKP’nin hukuk dışı şov mahkemesini “kutsayanlar” gibi.

Herkesin artık “ezbere” bildiği gibi, solun 1 Mayıs 1977 katliamına ilişkin temel talebi ve bunu ifade eden sloganı, “katliamın sorumlularından hesap sorulması” sloganı olmuştur. Bugün, bu sloganın yerini “suçlular yargılansın” almıştır (ya da aldırılmıştır).

Burada açık biçimde bir “suçlular”dan ve bunların “yargılanması”ndan söz edilmektedir. “Suçlular” tartışma konusu olduğu gibi, düzenin ve özellikle AKP’nin hukuk dışı “yargı”sının “adilliginden” söz etmek bile olanaksızdır. Buna rağmen bu “pankart” altında toplanılabilmemiş ve halaya durulmuştur.

Hemen akla 1 Mayıs öncesinde Halil Berktaş’ın 1 Mayıs 1977 katliamına ilişkin yaptığı “saptama” gelmektedir:

“TKP ve DİSK, Maocular Taksim’e sokmama kararı almıştı. Maocular barikata tosladı, ateş açıldı, izdiham oldu. Otel ve Sular İdaresi çatısından ateş açıldığı palavradır. Polis araçlarından da ateş açılmadı. Sol kendi rezaletinden bir mağduriyet yarattı.”

Solda olduğunu düşünen herkes, Halil Berktaş’ın bu “durup dururken” yaptığı açıklamaya tepki gösterdi. Hemen herkes Halil Berktaş’ın böyle bir “çıkışı” neden şimdi yaptığını tartışmaya başladı. Ortak kanı, Halil Berktaş’ın bir “fitili” ateşlediği ve arkasından 1 Mayıs 1977’nin “suçluları”na yönelik bir “özel yetkili savcılık” tarafından operasyon başlatılacağı oldu.

Böylece 2012 1 Mayıs’ında Taksim’e dikilen saydam “pankart”ın sırrı da ortaya çıktı.

1 Mayıs 1977 katliamının “sorumlusu” solun kendisiydi, öyle ise “suçlu” onlardı. Doğal olarak da onlardan “hesap” sorulacaktır!

Açıklamayı yapan Halil Berktaş’dır. Yani yıllarca Doğu Perinçek’in yanında “siyaset yapmış” birisidir. Eğer 1 Mayıs 1977’nin “suçlusu” “maoistler” ise, açıktır ki, bu “maoistler” Doğu Perinçek grubu olacaktır. Bugün Doğu Perinçek “I. Ergenekon davası”nın “baş” sanıklarından birisidir. Demek ki (denilecektir), askeri darbeleri meşrulaştırmak amacıyla “tertipler” yapan “Ergenekon terör örgütü” 1 Mayıs 1977 katliamının da “suçlusu”dur!

Elbette “baş suçlu” Doğu Perinçek “tayfası” olsa da, “tali failer” de TKP ve DİSK olmaktadır. Özel yetkili savcılar 1 Mayıs meydanındaki “saydam pankart”ın talimatına uyararak “soruşturma” açtıklarında tüm bu “baş ve tali failer” sorgulanacak, gözaltına alınacak ve “yargı”lanacaktır.

Tezgah zaten yıllardır kuruluyordu. “Ergenekon terör örgütü” söylemiyle 1965-1980

dönemindeki devrimci mücadele bir “provokasyon” olarak sunulmaya çalışılıyordu. Amaç tekti: Askeri darbe için zemin hazırlamak!

Halil Berktaş bu tezgaha neredeyse son noktayı koymuştur. Bundan sonrası özel yetkili savcıların ne zaman ve nasıl harekete geçecekleridir. Eğer “sol” “akıllı” olursa, AKP’ye “sorun” çıkarmazsa, belki de bu “yargı”lama “ahirete” bırakılacaktır. Yok eğer “akıllı” olmazlarsa, özel yetkili savcılarının ellerinde bir “iddia” hazır ve her an düğmeye basılabilir.

Sözün özü, bir taraftan 1 Mayıs “sarı”laşılırken, diğer taraftan “sol”a, özellikle de “legalist sola” yönelik bir operasyon hazırlığı yapılmaktadır.*

Şüphesiz bu noktaya öylece gelinmemiştir. Özellikle 1995 yılındaki Gazi Mahallesi olaylarından sonra solda tedrici bir değişim ortaya çıkmıştır. Pek çok “illegal-silahlı” ör-

güt legalize olmaya başlamıştır. Legalizasyonla birlikte de, söylemler değişmeye başlamıştır. Her ne kadar bazı “keskin” sloganlar legal olarak da atılabilir olmuşsa da, tümüyle “koşullara ve ortama” uygun sloganlar keşfedilmiş ve “koşullara ve ortama” uygun örgütlenmelere gidilmiştir. Sözcüğün tam anlamıyla, pragmatizm solun çizgisi haline gelmiştir.

Bu öylesine bir dönüşümdür ki, dönüşenler bile nasıl dönüştüklerini fark etmemişlerdir. Örneğin yıllarca “İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir” sloganı atılırken (ve atarlarken) şimdi çok açık biçimde “İşkence yapmak şerefsizliktir” (*Yürüyüş*, s. 317) “sloganı” atılabilmektedir. “Gençlik kamp-ları”, “Hıdırellez piknikleri” vs.’ler birer “devrimci kitle örgütlenmesi” olarak sunulabilmektedir. Sınıf mücadelesi, çok yalın biçimde “açlar ve yoksullar hareketi”ne dönüştürülebilmektedir.**

* Burada okuyucu, neden “legalist sol” diye sorabilir. Ne de olsa düzen açısından baş tehlike “illegal sol”dur. Yapmaları gereken bu “illegal sol”a yönelmektir. Ancak “illegal sol” denilebilecek pek bir yapılanma kalmamıştır. Kalan ise, bizim gibi, “kendinden menkul” bir avuç insandır. Eh, böylesine “bir avuç” insana yönelik operasyon yaparak kamuoyunu etkilemek pek cazip sayılmaz. Bu nedenle “legalist sol” hedefe oturtulmuştur. Diğer ifadeyle, “illegal sol” “önemsiz bir teferruat” olunca, sıra onlara gelmiştir.

** Bu konuda “öncü”lük *Halkevleri*’ndedir. Ancak bu “kervan”a *Yürüyüş* kesimi de katılmıştır. Bu kesim, 2012 1 Mayıs’ının “hedef kitlesi”ni “açlar ve yoksullar” olarak ilan etmiştir. (*Yürüyüş*, Sayı: 314, s. 5) Halkevleri bunun “teori”sini yaparken, *Yürüyüş* kesimi, işin “pragmatik” yanıyla ilgilenmektedir.

Keynesçi “Yeni” Büyüme ve İstihdam Politikaları

Hemen herkes Türkiye ekonomisinin de, dünya ekonomisinin de pek “tıkırında” gitmediğinin farkında. Sorunların biriktiği, giderek büyük ve “global” bir “kriz”e dönüşebileceği düşüncesi (ya da “endişesi”) ekonomistler arasında olduğu kadar “finans sektörü” yöneticileri arasında da yaygın bir “inanç” durumunda.

Ama nasıl oluyorsa oluyor (burasına pek çok insanın aklı kesmemektedir), “sistem” (adıyla saniyla emperyalist sistem) yine de “dört ayak” üzerine düşüyor. 1997 Asya Krizi’nden günümüze kadar gelişen tüm “global kriz”lerin büyük yıkımlara yol açması gerekirken, etkileri, özellikle “sıradan yurttaşlar” üzerindeki etkileri sınırlı kalabiliyor. Dolayısıyla da, “ekonomik kriz”ler sadece ekonomistlerin, “piyasa yapıcılarının ve “piyasa aktörleri”nin (yani borsacıların) kendi aralarında “al külah-ver külah” ilişkiler geliştirdikleri bir “özel konu” olmaktan öteye geçmiyor.

2007 Mortgage Krizi’nde olduğu gibi, ABD kaynaklı “global kriz” Türkiye’yi etkin biçimde “vurmuş”sa da, Recep Tayyip Erdoğan’ın söylemiyle insanları “teğet geçmiş”tir. Bütün dünya Mortgage Krizi ile sarsılırken, İzlanda ve İrlanda iflas noktasına gelirken, Türkiye’de her şey “güllük gülistanlık” olmuş, birbiri ardına “büyüme rekorları” kırılmıştır.

Böylece “bir şeyler” ne kitaba uygun olmakta, ne de tarihteki benzerlerine “benzemenemekte”dir. Doğal olarak, ekonomistler de, “popülist politikacılar” dışındaki “siyaset dünyası” da bu “benzersiz”, “şaşırtıcı” ve “kitaba uymayan” gelişmeler karşısında

ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdir. Bunun sonucu olarak, her “kriz” söyleminin gündemin ilk sırasına yükseldiği günlerde Marks ve *Kapital* yeniden keşfedilmekte, ancak kısa bir süre sonra yeni bir “kriz” söylemine kadar bir kenara itilip, unutulmaktadır.

2007 Mortgage Krizi’yle birlikte ortaya çıkan “şaşırtıcı” ve sonuçları “kitaba uygun olmayan” gelişmelerin birincisi, iflas noktasına gelmiş olan (başta ABD kökenliler olmak üzere) “büyük finans kuruluşları”nın ABD Merkez Bankası’nın (FED) müdahalesiyle “kurtarılması”, yani “dört ayak üzerine” düşmelerinin sağlanması olmuştur.

Anımsanabileceği gibi, “ekonomistler”in söylemiyle, Mortgage Krizi, “ipotekli konut kredisi” veren büyük ABD bankalarının “likidite” sıkıntısı içine düşmesiyle başlamıştır. Bunun üzerine ABD Merkez Bankası (FED), tüm “neo-liberal” ekonomi politikalara ve inançlara rağmen *piyasalara müdahale* etmiş, “likidite sıkışıklığı”nı aşmak için piyasalara para vermeye başlamıştır.

ABD Merkez Bankası’nın (FED) “likidite sıkışıklığı”nı aşmak için piyasalara para “pompalaması”, “ekonomist”lerin söylemiyle, “*I. Parasal Genişleme*” (QE1) politikası sonucunda 2007-2009 yıllarında piyasalara *1,75 trilyon dolar* para verilmiştir. (Bunun yanında, finans kesiminin elindeki “toksit”, yani işe yaramaz hale gelmiş “varlıklar” için 10-15 trilyon dolarlık “kağıt üzerinden” “değiş-tokuş” işlemleri yapılmıştır. Ancak bunlar “kağıt üzerinde” yapıldıklarından, doğrudan “piyasalara” yansıyan sonuçlar vermediğinden “reel ekonomi” açısından fazlaca

öneme sahip değildir.)

Ancak ABD Merkez Bankası'nın "I. Parasal Genişleme" politikası sonucunda piyasalara 1,75 trilyon dolar vermesine karşın "likidite sıkışıklığı" aşılamamış ve 2010 yılında "II. Parasal Genişleme" (QE2) politikası uygulanmıştır. Bu yolla piyasalara 600 milyar dolar "nakit" (likit) para verilmiştir. Böylece iki "parasal genişleme" politikası sonucunda ABD Merkez Bankası (FED) finans sektörüne 2,4 trilyon dolar "nakit" para "pompalamıştır".

Bütün bu "önlemler"in yanında ABD bütçe harcamaları artırılmış ve ABD tarihinin en yüksek borçlanma düzeyine ulaşmıştır (15 trilyon dolar). Bu ise, en açık ifadesini "Keynesçi" teoride bulan "kamu harcamalarının artırılması"ndan başka bir şey değildir. Diğer ifadeyle, "kamu", yani devlet, piyasalardaki "sıkışıklığı" gidermek amacıyla ekonomiye müdahale eder, ek talep yaratır. Bunun en temel unsuru da askeri mallar üreten sektörler ek talep yaratmaktır. ABD'nin son on yıllık borçlanmasına bakıldığında bunun büyük ölçüde *askeri harcamalara* yönelik olduğu açık olarak görülür.

Burada ABD'de "kamu harcamalarının" artırılmasından daha çok, ABD Merkez Bankası'nın "likidite sıkışıklığı" nı aşmak amacıyla piyasalara verdiği (ya da sürdürdüğü) 2,4 trilyon dolar önemli bir işleve sahiptir. Ama aynı zamanda "benzerlerine benzemeyen", "kitaba uymayan" sonuçlar da ortaya çıkartan bu "parasal genişleme" adı verilen "karşılıksız dolar basımı" olayıdır.

"Normal olarak", yani "kitaba uygun olarak", eğer bir ülkenin merkez bankası "karşılıksız olarak" para basarsa, bunun sonucunda fiyatlar artar, yani enflasyon ortaya çıkar. İşte 2007 Mortgage Krizi sonrasındaki "parasal genişleme" adı verilen "karşılıksız para basma" olayının "normal olmayan" sonucu da fiyat artışlarının *ortaya çıkmaması*, enflasyonun *artmamasıdır*.

"Ekonomik kriz" in büyük ve yaygın iflaslara, işsizliğe ve giderek de "toplumsal patlamalara" yol açma "beklentileri" nin gerçekleşmemesi, "marksist" ekonomistler kadar "sol" siyasetçiler açısından da "düş kırıklığı", "umutsuzluk" ve "bezginlik" yaratmıştır.

Bu durum, pek çok "uçuk" senaryoların üretilmesine, saçma sapan "komplo" teorilerinin piyasalara sürülmesine yol açarken,

bazı "aklı evvel" solcuların da "yeni" teoriler ortaya atmasına yol açmıştır.

En "ilginç" gelişme ise, AB'de, özellikle de Fransa'da yeni "sosyalist" cumhurbaşkanının (Hollande) seçilmesiyle birlikte yeni bir ekonomi politika uygulamasına gidilme eğiliminin ağır basmaya başlamasıdır. Bu yeni ekonomi politikanın özü, piyasalardaki durgunluk ve "kronik işsizlik" karşısında "büyüme" yönlü politikalar uygulamaktır. Bir bakıma ABD Merkez Bankası'nın (FED) Mortgage Krizi'yle birlikte uyguladığı "parasal genişleme" politikasının bir benzerinin uygulamaya sokulmasından söz edilmektedir. Hollande'ın Fransa Cumhurbaşkanı seçilmesiyle birlikte bu politikanın uygulanma olasılığı büyük ölçüde artmıştır.

Hollande'ın seçim propagandasında dile getirdiği ve pek çok AB ülkesi tarafından desteklenen bu yeni "büyüme yönlü ekonomi politika" karşısında "neo-liberal cenah" ın ilk tepkisi, bu ekonomi politikanın "Keynesçi politikalara geri dönüş" anlamına geldiği ve bunun sonucu olarak da "enfasyon canavarı" nı bir kez daha canlandıracağı olmuştur.

Fransa'dan Yunanistan'a, İtalya'dan İspanya'ya kadar tüm Avrupa kıtasında halk kitleleri tarafından desteklenen bu yeni ekonomi politikaya karşı "neo-liberal" ın gösterdiği tepki ("enfasyon canavarını hortlatmak") "kitaba uygun" değerlendirmelerin bir sonucudur. Oysa, yukarıda da belirttiğimiz gibi, ABD-vari bir "parasal genişleme" politikası hiç de beklendiği gibi "enfasyonu azdıracak" sonuçlar ortaya çıkarmamaktadır.

Böylece "kitap" la, yani ekonomi teorileri ile "pratik", yani "reel dünya" arasında tüm bir kutuplaşma ya da "zıtlık" ortaya çıkmıştır.

KARŞILIKSIZ PARA BASMA VE ENFLASYON

Gerçek gerçeklikte ise her şey "kitaba" (ama şu ya da bu "kitaba" ya da teoriye değil, marksist-leninist saptamalara) uygundur.

Normal koşullarda, bir ülkede piyasadaki toplam "emiyon miktarı", yani toplam para miktarı, meta fiyatlarının toplamının, paranın aynı zaman diliminde yaptığı hareket (el değiştirme) sayısına bölünmesiyle el-

de edilen belirli bir sabitliğe sahiptir. Para miktarı = meta fiyatlarının toplamı/para devrinin hızı'dır.

Piyasadaki para miktarı, meta fiyatlarının toplamının paranın devrim (dolaşım, eldegiştirme) hızına bölünmesiyle elde edilen bir sabitliktir. Eğer devletin çıkarmış olduğu para miktarı (emisyon) bu sabitlikten fazla olursa, para ile ifade edilen fiyatlarda yükselme olur. Bir önceki dönem bir malın fiyatı 100 lira iken, o malın değerinde ve bunun sonucu olarak onun parasal ifadesi olan fiyatında bir değişme söz konusu *değilken* para miktarındaki artış, fiyatında artışla karşılanır. Çünkü piyasada o malın karşılığı olarak 100 lira varken, şimdi (varsayalım) 200 lira vardır. Dolayısıyla o malın fiyatı 200 liraya çıkacaktır. Bu da kağıt *para miktarındaki artışın getirmiş olduğu fiyat artışıdır*. Ancak bu fiyat artışı, o malın *değerindeki* bir artış anlamına gelmemektedir. Böylece *fiyatlar ile değerler arasında bir sapma ortaya çıkar*. Marks'ın tanımlamasıyla, "Meta fiyatlarındaki genel yükselme, ancak, -paranın değeri sabit kalırken- ya bunların değerlerinin yükselmesinin, ya da meta değerleri sabit kaldığı halde paranın değerindeki bir düşüşün sonucu"* olur.

Burada ele aldığımız piyasadaki "para miktarı" *devletin*, yani *merkez bankasının* çıkarmış olduğu para miktarı olduğundan, ters bir tanımlamayla "para arzı" olarak da ifade edilir, yani devletin piyasaya verdiği (arz ettiği) para miktarıdır.

Buradan yola çıkılarak, piyasadaki para miktarının olması gereken miktardan fazla ya da az oluşuna bağlı olarak meta fiyatlarının belirlenebileceği düşüncesi oluşturulmuştur. "Monetarizm"de ifadesini bulan bu düşünceye göre, eğer meta fiyatları yükseliyorsa (enflasyon) bunun nedeni parasal göstergelerde aranmalıdır. Dolayısıyla piyasadaki para miktarı fiyatların genel seviyesinde artışa yol açmışsa**, Merkez Banka-

ları para arzını (para miktarını) düşürerek fiyatların düşmesine yol açabilirler. Böylece enflasyon, yani meta fiyatlarının artışı kontrol altına alınabilecektir. "Sıkı para politikası" adı verilen bu düşünceye göre, enflasyon ortamında, merkez bankalarının piyasadaki emisyon miktarını (para miktarı) azaltıcı uygulamalarla enflasyonu düşürebilecekleri varsayılmıştır.

Mortgage Krizi'yle birlikte 2007-210 yıllarında, yani üç yılda, ABD Merkez Bankası (FED) I. ve II. "parasal genişleme" politikası sonucunda piyasalara 2,4 trilyon dolar karşılıksız "likit" (nakit) vermiştir. 1980'lerden günümüze kadar egemen olan "monetarist" teoriye göre, böylesi bir "parasal genişleme" sonucunda fiyatlar yükselerek enflasyonun artması gerekiyordu. Ama gerek ABD'deki enflasyon oranı, gerek dünya çapındaki enflasyon oranı "beklenildiği" gibi artmamıştır. Böylece "monetarist kitaba" uygun bir sonuç ortaya çıkmamıştır.

Bu durum, bir kez daha "Keynesçi" politikalara geri dönülmesi için yeni bir "ışık" olarak kabul edilmektedir.

Oysa 1980 modeli "monetarizm", doğrudan doğruya II. Yeniden Paylaşım Savaşı sonrasında (Bretton-Woods) uygulamaya sokulan ve 35 yıl sürdürülen "Keynesçi" politikaların "iflasi" sonucu bir "anti-tez" olarak ortaya çıkmıştır. Şimdi aradan geçen 30 yıl sonra bu "anti-tez" çökmüş ve bir kez daha "Keynesçi" politikalar "tez" haline gelmiştir.

Son otuz yıldır sürekli dillendirilen ve hemen herkesin bellediği "sıkı para politikası", yani "monetarizm", ABD Merkez Bankası'nın (FED) "parasal genişleme" politikalarıyla tam anlamıyla "iflas" etmiştir.

Ancak "parasal genişleme" politikaları, "monetarist kitaba" ya da Turgut Özal döneminin moda söylemiyle "Friedmancılık"a hiç uymazken, her şey "diğer kitaba" uygun olarak gelişmektedir.

Bu "diğer kitap"a göre, piyasalardaki metallerin değerlerinde bir artış olmaksızın piyasadaki para miktarında meydana gelecek her artış metallerin fiyatlarının yükselmesine yol açar. Bugünkü olguların *birinci*

metler karşılığında ödemede bulunmak durumunda, dolayısıyla piyasaya verdiği para bu mal ve hizmetlerin karşılığıdır. Burada paranın dolaşım aracı olmasının yanında ödeme aracı olması olgusu söz konusudur.

* Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 114.

** Piyasadaki para miktarındaki artışın metallerden "bağımsız" nedeni olarak, devlet harcamalarının karşılanması amacıyla "karşılıksız para basılması" gösterilir. Güncel dilde "kamu açıklarının finansmanı", devlet harcamaları için gerekli paranın vergi gelirlerinden sağlanamaması sonucu devletin piyasaya meta fiyatlarının toplamının gerektirdiği miktardan daha fazla para sürmesi olarak tanımlanır. Bu yolla piyasadaki para miktarı arttığında meta fiyatlarının da arttığı kabul edilir. Gerçekte ise, devlet belirli mal ve hiz-

“sırı” burada yatmaktadır.

“İkinci sır”, bir ülkedeki “parasal genişleme”nin fiyatlar üzerinde etkide bulunabilmesi için ilk ve temel koşul bu “karşılıksız para”nın o ülke iç pazarında kullanılmasıdır.

Eğer metallerin değerleri artmıyorsa, tersine sürekli olarak düşüyorsa ve “parasal genişleme” adı altında finans sektörüne aktarılan “karşılıksız para” o ülkenin iç pazarına sürülüyorsa, doğal ve kaçınılmaz olarak bu “emisyon miktarındaki artış” o ülke iç piyasasında fiyatların yükselmesine yol açmaz. Diğer bir ifadeyle, o ülkede enflasyon oranı, olağan seyri içinde hareket etmeyi sürdürür.

Bunlardan birincisi, yani metallerin değerlerinin artmaması, tersine sürekli olarak düşmesi (Çin faktörü) emperyalist-kapitalizmin 20 yıldır karşı karşıya olduğu en temel olgudur. Bugüne kadar sağcısından solcusuna kadar hemen hiçbir ekonomistin üzerinde durmadığı, durmaya değer görmediği olgu da budur.

Bugün emperyalist ülkelerdeki “kronik işsizlik” ve Çin olgusu, metallerin maliyet fiyatlarının sürekli düşmesine yol açarken, aynı zamanda metallerin değerlerinin de sürekli düşmesine yol açmıştır. Klasik kapitalizm koşullarında, yani serbest rekabetçi kapitalizm koşullarında metallerin değerlerindeki değişme, belli bir ticari spekülasyon dışında, hemen her durumda fiyatlara yansır. Ama bugün metallerin değerleri akıl almaz düzeyde düştüğü halde, metallerin fiyatları ya hiç düşmemekte ya da (başka etmenler nedeniyle) çok az düşmektedir. Dolayısıyla metallerin değerleri ile fiyatları arasındaki “olağan denge” ve “karşılıklı ilişki” bozulmuştur.*

* Marks, metallerin değer-fiyat ilişkisindeki bozulmaya ilişkin şunları yazar: “Değer büyüklüğü, bir toplumsal üretim ilişkisi ifadesidir ve belli bir mal ve onu üretmek için gerekli olan toplumsal emek-zamanı bölümü arasında var olan zorunlu bağıntıyı ifade eder. Değer büyüklüğü fiyata çevrilir çevrilmez, bu zorunlu ilişki, tek bir meta ile bir değeri, para-meta arasındaki az ya da çok raslansal değişim-oranı biçimini alır. Ama bu değişim-oranı, ya o metanın değerinin gerçek büyüklüğünü ifade edebilir ya da koşulların zoruyla bu değerden sapan altın niceliğini ifade edebilir. Demek ki, fiyatla değer büyüklüğü arasındaki nicel uyumsuzluk olasılığı, ya da fiyatın değer büyüklüğünden sapma olasılığı, fiyat-biçiminin kendisinde varolan bir şeydir. Bu bir kusur değil, ama tersine, fiyat-biçiminin, iç yasaları birbirini gideren açık yasadışı dü-

İkinci olgu, “parasal genişleme” adı altında piyasalara verilen “karşılıksız para”nın ülke içi pazarlarda değil, “global piyasalar”da kullanılmasıdır. Bunun sonucu olarak da, “emisyon miktarındaki artış” sadece “global piyasalarda” meydana gelen bir “parasal genişleme” halini almaktadır. Eğer ABD Merkez Bankası’nın (FED) I. ve II. “parasal genişleme” politikasıyla finans sektörüne verdiği 2,4 trilyon dolar ABD iç pazarında kullanılmış olsaydı, açıktır ki, ABD’deki enflasyon oranı tarihinde görülmemiş boyutlara yükselirdi. Bunun yerine, (Mortgage Krizi’nin niteliği gereği) bu “parasal genişleme” ABD içinde değil, dışında gerçekleşmiştir.

Bu Mortgage Krizi’nin niteliği gereğidir. Çünkü Mortgage Krizi’nin en temel özelliği ABD içindeki “mortgage kredileri”nin geri ödenmemesi olmakla birlikte, “kriz”in boyutlarını belirleyen bu “mortgage kağıtlarının” “global ölçekte” satışa sunulmuş olmasıdır. ABD içindeki mortgage kredilerinin geri ödenmesindeki “tıkanıklık” kaçınılmaz olarak “global ölçekte” satılan “mortgage kağıtlarının” alıcılarına yapılacak ödemeleri engellemiştir. ABD iç piyasasındaki bir krizin “global krize” dönüşmesinin nedeni de budur. Dolayısıyla, “parasal genişleme” ya da “piyasalara likidite sağlanması” politikası, asıl olarak “mortgage kağıtlarının” “global sahipleri”ne yapılacak ödemeleri finanse etmek amacıyla uygulanmıştır.

Bu durum, bir ölçüde 1960’larda ortaya çıkan “Euro dolar” olgusuyla benzeştir. ABD dışında dolaşan “karşılıksız dolarlar” dünya piyasalarında “değişim aracı” ve “rezerv pa-

zensizliklerin bir ortalaması olarak kendisini gösteren bir üretim biçimine çok iyi bir biçimde uyumlanmıştır.

Fiyat-biçimi, bununla birlikte, yalnızca, değer büyüklüğü ile fiyat, yani bu büyüklükle onun para olarak ifadesi arasında nicel bir uyumsuzluk olasılığı ile bağdaşmakla kalmaz, aynı zamanda, nitel bir tutarsızlığı da gizleyebilir, ve bu, o dereceye ulaşır ki, para, metallerin değer-biçiminden başka bir şey olmadığı halde, fiyat, değeri ifade etmez olur. Kendileri meta olmayan vicdan, onur vb. gibi şeyler, sahipleri tarafından satışa çıkarılır hale gelirler ve böylece bir fiyatları olduğu için meta biçimini alırlar. Demek ki, bir şeyin değeri olmadığı halde, bir fiyatı olabilir. Bu durumda fiyat, matematikteki bazı nicelikler gibi sanaldır. Ayrıca, bu sanal fiyat-biçimi, bazan dolaysız ya da dolaylı bir gerçek değer-ilişkisini gizleyebilir; örneğin, insan emeği katılmadığı için değeri olmayan işlenmiş toprağın fiyatı gibi.” (Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 117.)

ra” olarak kullanıldığı sürece sorun olmuştur. Ancak “Euro dolar” fazlalığı diğer emperyalist ülkelerin “ulusal çıkarları”na aykırı olarak, yani diğer emperyalist ülkelerin zararına işlemeye başlamasıyla birlikte “Euro dolar krizi” patlak vermiştir. Bu da, Bretten-Woods’tan beri ABD dolarının altın eşdeğerliğinin ortadan kaldırılmasına ve zorunlu olarak doların devalüe edilmesine yol açmıştır.

Günümüzde böylesi bir gelişme, yani “global dolar krizi” riski, sadece Çin’in elinde bulundurduğu ABD hazine bonolarını “nakite” çevirme olasılığı açısından mevcuttur. Bugün için Çin’in, (1960’ların sonunda Fransa’nın elindeki “Euro dolar”ları Charles de Gaulle’ün yaptığı gibi) elindeki ABD hazine bonolarını “nakite” çevirme olasılığı çok zayıftır.

Özetlersek, ABD Merkez Bankası’nın 2007-2010 yıllarında piyasalara verdiği 2,4 trilyon dolar “likit para”, “global piyasalarda” kullanıldığından ABD iç pazarında enflasyonist etkide bulunmamıştır. Bu, bir ölçüde ABD’deki enflasyonun ihraç edilmesi demektir. İhraç edilen enflasyon da, “gelişmekte olan piyasalar”da “değerlendirilen” “parasal genişleme”nin ürünü “karşılıksız dolarlar” aracılığıyla bu piyasaları (ülkeleri) her an patlak verebilecek bir kriz ortamına sürüklemiştir.

Bugün Fransa’nın başını çekmeye hazırlandığı yeni “Keynesçi” “büyüme ve istihdam politikaları” doğrudan ülke içi pazarlara yönelik olduğu için ABD’nin “parasal genişleme” politikalarına benzer sonuçlar üretmeyeceği de açıktır. Ancak Fransa gibi emperyalist ülkelerin ellerinde “enflasyonu ihraç etme” konusunda belli araçlar bulunduğundan, “büyüme ve istihdam politikası”nın ülke içinde enflasyonu artırma “riski” belli ölçüde sınırlıdır. Ama aynı durum bundan “öykünecek” “gelişen piyasalar” için geçerli değildir. Türkiye’de AKP hükümetinin geçen yılın Ağustos ayında yaptığı birbirine zıt politika dönüşümleri bunun açık örneğidir.

Anımsanabileceği gibi, 2011 yılının Ağustos ayına kadar “sıcak para”nın yaratacağı olası bir “komplo”ya karşı T. C. Merkez Bankası bir dizi uygulamayı devreye sokmuştur. Ağustos ayında bu uygulamaların yetersiz kaldığını saptayarak, “iç talebi” kısma yönünde, özellikle de “konut sektörü”ndeki

aşırı talebi önlemek amacıyla konut kredilerine önemli sınırlandırmalar getirmeye kalkışılmıştır. Ancak Merkez Bankası’nın “teknik olarak” yapmaya kalkıştığı bu önlemler, “usta” Recep Tayyip Erdoğan’ın müdahalesiyle durdurulmuştur. Ancak aradan geçen zaman içinde, “iç talep”teki “canlılık”, kurlardaki oynama ile birlikte, hem cari açık sorununu büyütmüş, hem de enflasyon sorununu yeniden ortaya çıkarmıştır. Ve 2011 yılında cari açık (“resmi” olarak) 72 milyar dolar olurken, enflasyon “iki haneli” rakamlara çıkmıştır.

Burada bir parantez açarak belirtelim ki, Türkiye gibi geri-bıraktırılmış ülkelerin (“gelişen piyasalar”) en temel sorunu cari açıktır. Ama ABD Merkez Bankası’nın (FED) “parasal genişleme” politikası sonucu “global piyasalara” verilen “likit para” bir süreliğine bu ülkelerin cari açıklarını öteleyebilme olanağı yaratmıştır. AKP’nin ve Recep Tayyip Erdoğan’ın “büyümede dünya rekoru kırdık” çığırkanlıklarının arkasında yatan gerçek de ABD’nin “parasal genişleme” politikası yoluyla sağlanan “ek finansman”dan başka bir şey değildir.

Bugün Fransa temelli “büyüme ve istihdam politikaları”nın, “eski” dönemin Keynesçi politikalarının “yeni” dönemde, yani “globalleşen dünya”da uygulamaya konulmasından başka bir şey olmadığı açıktır. Bu nedenle, bu “yeni” “büyüme ve istihdam politikaları”yla “kamu” (devlet) bir kez daha ekonomiye müdahale ederek “reel sektör”e ek talep yaratmak durumundadır. Böylece, bir yandan “reel sektör”e düşük faizli kredi olanakları sağlanarak yeni yatırımlar teşvik edilirken (bu yolla istihdam artışı sağlanarak “işsizliğin” beli kınlacaktır), diğer yandan artan kamu harcamalarıyla kitlelerin tüketim gücü artırılarak *iç pazarda* yeni talep yaratılacaktır.

Fransa gibi emperyalist bir ülke açısından bu “yeni” Keynesçi politikanın özü, dış ülkelere (Yunanistan, İspanya vb.) verilen borçların geri ödenmesindeki “sıkışıklık” nedeniyle darboğaza giren mali sektöre (özellikle bankalara) “taze para” vermek ve bu yolla iç piyasalardaki kredi hacmini artırmaktır. Bu da ABD’nin yapmış olduğu “parasal genişleme”nin Fransız versiyonu olarak ortaya çıkmaktadır.

Yakından bakıldığında, bu “yeni” Keynesçi uygulamanın “eski” Keynesçi uygulama-

ma ile benzeşliği sadece *söylemseldir*.

Bu “büyüme ve istihdam politikaları”nın esası, bir yandan “borç krizi” nedeniyle zor duruma düşmüş olan mali sektörü kurtarmak, diğer yandan, kısmen kamu harcamalarını artırarak, kısmen de bireylerin tüketim olanaklarını artırarak “reel sektöre” (özellikle de otomotiv ve inşaat sektörüne) ek talep yaratmaktır.

Birinci bölümdeki devlet müdahalesiyle, ABD-vari bir “parasal genişleme” yoluyla, ülke içinde kullanılmayacak bir “parasal” kaynağın mali sektöre aktarılmasıdır. Bu açıdan, bu “yeni” Keynesçi politikanın emper-

yalist olmayan, yani dışardan borç para alan ülkeler açısından hiçbir değeri yoktur.

İkinci bölüm ise, bugün tüm geri-bıraktırlmış ülkelerde uygulanan geniş ve yaygın kredi kartı ve tüketici kredileri uygulamasının bir benzerinden başka bir şey değildir.

Geri-bıraktırlmış ya da AB türü “bağımlı” ülkeler açısından (Yunanistan, İspanya, İrlanda vb.) Fransa’nın uygulayacağı “yeni” ekonomi politika (“parasal genişleme”), belli ölçülerde içinde buldukları “borç krizi” koşullarında “nefes” almalarını sağlayacak bir gelişmeye yol açabilecektir. Ama hepsi de bu kadardır.

Yunanistan: Yol Ayrımında mı?

“... 2009 verilerine göre, Yunanistan’ın kamu dış borç stoku 298,5 milyar euro’ya (420 milyar dolar) ulaşmıştır. Bu borç miktarı Yunanistan’ın GSYİH’nın (356,7 milyar dolar) %113’üne denk düşerken, bütçe açığı da GSYİH’nın %13’ünü oluşturmaktadır. Bu iki veri, Yunanistan’ın karşı karşıya olduğu ekonomik sorunların boyutlarını göstermeye yeterlidir. Ancak bu ekonomik sorunlar, yalın biçimde piyasaların (borsalar) iniş-çıkışlarıyla değil, doğrudan dış borçların ‘çevrilemez’ hale gelmesinin ifadesidir.

Yunanistan, AB üyesi olduğu için, dış borçların çevrilebilirliği, yani dış borç faizlerinin ve ana paralarının ödenmesi ve yeni borçlanmaya gidilmesi, tümüyle AB ülkelerine, özel olarak da Fransa ve Almanya’ya bağlı olarak yıllarca sürmüştür. 2000 kriziyle birlikte Fransa ve Almanya’nın içine girdiği ‘finansal darboğaz’ ve ardından 2007 Mortgage Krizi’yle başlayan ‘finans krizi’, her şeyden önce ‘batık krediler’ sorununu öne çıkarmış ve ‘türev araçlarla’ türetilmiş balonların patlamasına yol açmıştır. Bu durumda Almanya ve Fransa, Yunanistan’ın artan dış borçlanmasını ‘çevirebilir’ halde tutmak için yapabileceklerinin sınırına ulaşmışlardır. AB yapısı içinde 2008’e kadar dış borçlarını ‘çevirebilen’ Yunanistan, bu tarihten itibaren ‘çeviremez’ duruma düşmüştür.

Mortgage Krizi’yle birlikte dünya kredi hacmindeki ve dünya ticaretindeki daralma, tüm ülkeler gibi Yunanistan’ı da etkilemiştir. 2008 sonunda ‘teknik olarak’ resesyona giren Yunanistan, AB yapısı içinde özel olarak desteklenen tarım ürünleri ihracatında önemli gerileme yaşamıştır. Tümüyle AB pazarına göre yapılandırılmış olan Yunanistan tarım üretimi, AB pazarındaki daralmayla birlikte %50’ler düzeyinde azalmıştır. Bu da, Yunanistan’ın ihracat gelirlerinin azalması demek olduğundan, dış borçların kısmen ihracat gelirleriyle ‘çevrilebilirliği’ni de olanaksız hale getirmiştir.

Bugün ‘medya’ya yansıtıldığı gibi, Yunanistan ‘krizi’ hiç de beklenmedik ve bilinmeyen bir olay değildir. Yunanistan’ın dış borç stoku verilerine bakıldığında görüleceği gibi, 1995 yılından itibaren Yunanistan’ın dış borçlanması GSYİH’nın %100’üne eşit düzeyde gerçekleşmiştir. 2000 ve 2008 kriz dönemlerinde bu oran %100’ü aşmıştır.

Bu bilinen gerçeğe rağmen, Yunanistan’ın ‘borç krizi’ beklenmedik bir olay gibi sunulmuştur.

Sorun, Yunanistan’ın birden bire ‘borç krizi’ne girmesi değildir. Söz konusu olan, AB’nin, özellikle de Almanya ve Fransa’nın 2008 kriziyle birlikte kendi finans kuruluşlarının içine girdiği iflas süreci ve onları kurtarmak için yaptıkları müdahalelerdir. Bu müdahaleler, Almanya ve Fransa’nın kredi kapasitesini büyük ölçüde daraltmıştır. Bu daralma nedeniyle de, artık Yunanistan’ın GSYİH’nın %100’leri seviyesinde seyreden dış borçlanmasını finanse edemez hale gelmişlerdir. Artık iş Yunanistan’ın başına kalmıştır.

Dış borçların Almanya ve Fransa tarafından finanse edilemediği ve edilmek istenmediği bir dönemde, Yunanistan'ın borçlarını 'çevirebilmek' için 'istikrar tedbirleri' uygulamaktan başka seçeneği yoktur. Ve Yunanlıların da, Türkiye insanlarının da çok iyi bildiği gibi, bu 'istikrar tedbirleri', ekonominin yönetiminin IMF'nin eline geçmesiyle uygulanacak olan 'IMF istikrar paketi'nden başka bir şey değildir.

'İstikrar tedbirleri', IMF'nin klasik reçetesinde yazılıdır.

1) Bütçe açığını kapatmak: Maaş ve ücretlerin dondurulması, kamu harcamalarının kısılması (özellikle memurların sayısının azaltılması), verimsiz kamu kuruluşlarının tasfiyesi, vergi gelirlerinin artırılması (özellikle ve ilk planda KDV oranlarının yükseltilmesi) vb. tedbirler alınması.

2) Dış borçların ödenmesi ya da çevrilebilir hale gelmesi: İhracatın artırılması amacıyla 'gerçekçi kur uygulaması'na gidilmesi, yani devalüasyon yapılması.*

3) Yeni ve taze para bulunması: Kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, doğrudan sermaye yatırımlarının daha fazla teşvik edilmesi.

IMF patentli bu 'istikrar tedbirleri' sonucunda, reel ücretler düşecek, küçük ve orta sermaye kesimleri büyük ölçüde iflase sürüklenecek, yani mülksüzleştirilecektir.

Bütün bu sonuçlar, 'istikrar tedbirleri'nin uygulandığı tüm ülkelerde halk kitleleri tarafından çok iyi bilinen sonuçlardır. Ana sorun, halk kitlelerinin bu yoksullaşmayı ve mülksüzleşmeyi ne kadar kabul edecekleri, yani ne oranda direnecekleri sorunudur. Latin-Amerika ülkelerinde olduğu gibi ve ülkemizde de 24 Ocak Kararları sonrasında görüldüğü gibi, bu 'istikrar tedbirleri'nin 'sivil iktidar' koşullarında uygulanması neredeyse olanaksızdır. İşte bu yüzden, Yunanistan'ın karşı karşıya olduğu ana sorun, 'borç krizi'ni aşmak için klasik 'istikrar tedbirleri'nin nasıl uygulanacağı değil, bu uygulamaya karşı Yunan halkının direnişinin nasıl engelleneceğidir.

Bugün, 'solcu' PASOK iktidarı, Yunan halkının 'istikrar tedbirleri'ne karşı direnişini pasifize etmenin aracı durumundadır. Bunu başarabildiği oranda PASOK bir süre daha iktidarda kalabilecektir. Ama başaramazsa? İşte Yunanistan'daki krizin en yaşamsal sorunu ve sorusu budur.

Bu sorunun yanıtı da, AB'nin ne kadar 'demokrasi ittifakı', 'uygarlık projesi' olduğunun da yanıtı olacaktır."

[*Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 114, Mart-Nisan 2010]

2010 yılının başlarında *Kurtuluş Cephesi*'nin 114. sayısında ortaya koyduğumuz bu durumda ve bu koşullarda, biçimsel ve resmi olarak AB'nin, özel olarak Almanya ve Fransa'nın baskısıyla "solcu" PASOK hükümeti Kasım 2011'de istifa ettirildi ve yerine *Avrupa Merkez Bankası eski başkan yardımcısı* Lucas Papadimos'un başkanlığında "teknokrat hükümeti" getirildi.

Böylece "solcu" PASOK ile sağcı Yeni Demokrasi Partisi'nin "dışarıdan" desteğiyle oluşturulan Papadimos'un "teknokrat hü-

kümeti"yle AB'nin "istikrar tedbirleri'nin "oy kaygısı olmaksızın" uygulamaya sokulmasının yolu açılmış oldu. Ancak Yunan halkının "istikrar tedbirleri"ne karşı direnişi karşısında "son çare" olarak erken seçime gidilme kararı alındı.

6 Mayıs günü yapılan erken seçimlerde "solcu" PASOK ve sağcı Yeni Demokrasi Partisi büyük oy kaybına uğradılar. PASOK, 2009 genel seçimlerine göre oylarının yaklaşık yarısını (%46) kaybederek %13,18 oranında oy alırken, sağcı Yeni Demokrasi Partisi oylarının %43'ünü kaybederek oyların %18,85'ini alabildi.

2009 genel seçimlerinde oyların %43,92'sini alarak "açık ara" birinci parti olan "solcu" PASOK'un yaklaşık 2 milyonu bulan oy kaybı karşısında "yepyeni" ve "yıpranmamış" bir "sol" örgütler ittifakı olarak ortaya çıkan SYRIZA (Birleşik Toplumsal Hareket) ya da "medya" söylemiyle "Radikal Sol Ko-

* "Gerçekçi kur politikası"nın ya da devalüasyonun "Euro" nedeniyle ulusal ölçekte gerçekleştirilemeyeceği ileri sürülebilir. Bu tümüyle "Euro"ya ilişkin 'efsane'lerden birisidir. Bugün Papandreu hükümeti ikili para sistemi kullanacağını açıklamıştır. Buna göre, ülke içinde Euro para birimi olarak kullanılmaya devam edilirken, dış ticarete, özellikle Balkan ülkeleriyle olan ticarete devalüe edilmiş Drahmi kullanılacaktır.

	2009		6 Mayıs 2012		
Seçmen Sayısı	9.929.065		9.949.401		
Kullanılan Oy	7.044.606		6.476.745		
Katılım Oranı	%70,95		%65,10		
	Aldığı Oy	Oy Oranı (%)	Aldığı Oy	Oy Oranı (%)	Milletvekili Sayısı
Pan-Helenik Sosyalist Hareket (PASOK)	3.012.542	43,92	833.527	13,18	41
Yeni Demokrasi Partisi (ND)	2.295.719	33,47	1.192.051	18,85	108
Birleşik Toplumsal Hareket (SYRİZA)	315.665	4,60	1.061.282	16,78	52
Yunanistan Komünist Partisi (KKE)	517.249	7,54	536.072	8,48	26
Bağımsız Yunanlar (ANEL)	-	-	670.957	10,61	33
Altın Şafak (XA)	19.624	0,29	441.018	6,97	21
Demokratik Sol Parti (DIMAR)	-	-	386.263	6,11	19

alisyon”), 2009 seçimlerine göre oylarını %264 artırarak %16,78 oranında oy alarak seçimin “galibi” oldu.

Seçimin diğer “galibi” ise, “Altın Şafak” (XA) adını taşıyan neo-nazi parti oldu. Bu neo-nazi parti milliyetçi söylemleriyle oyların %6,97’sini almayı becerdi.

Böylece “Yunanistan krizi” ve bunun karşısında AB temelli “istikrar tedbirleri” karşısında Yunan halkı bir yanıyla “neo-liberal sol” a yönelirken, diğer yanıyla milliyetçi-faşist partinin saflarında toplanmış oldu.

Her ne kadar uzun bir geçmişe sahip olan Yunanistan Komünist Partisi’nin (KKE) böylesi bir kriz ortamında oylarını artırması beklenirken, beklentiler gerçekleşmemiş, oylarını sadece binde 9 oranında artıramamıştır. Sayısal olarak ifade edersek, 2009 seçimlerine göre Yunanistan KP’sinin aldığı oylar sadece 18.823 artmıştır. Toplam seçmen sayısı (9.949.401) açısından hiçbir şey ifade etmeyen (binde 1) bu oy “artışı”, PASOK’un kaybettiği 2.179.015 oyla kıyaslanamayacak kadar önemsiz ve değersizdir.*

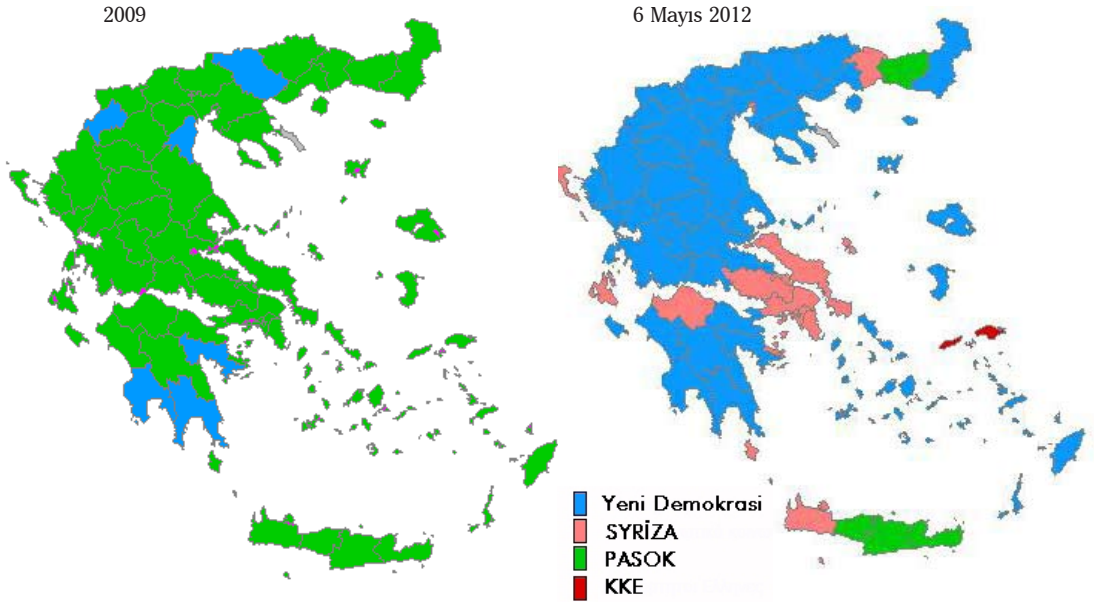
Belirttiğimiz gibi, 6 Mayıs seçimlerinin kesin “galibi” SYRİZA’dır. “Medya”nın “radikal sol koalisyon” olarak sunduğu, gerçek-

te ise “neo-liberal sol” unsurların başını çektiği ve politikasını belirlediği SYRİZA’nın 17 Haziran’da yapılacak yeni seçimlerden birinci parti olarak çıkacağı beklenmektedir. Böylece “Yunanistan krizi” “sol” görünümü ve söylemleri “neo-liberal” bir tasarımla aşılmaya çalışılacaktır. Diğer bir ifadeyle, SYRİZA ya da “neo-liberal sol” görünüm “Yunanistan krizi”nin AB’nin “modern” ya da “post-modern” bir darbesiyle yeni bir evreye dönüşmesinin öncesindeki “son şans” olarak ortaya çıkmaktadır.

Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, “Yunanistan krizi”, sözcüğün tam anlamıyla ve “klasik” biçimiyle bir “borç krizi”dir. Dolayısıyla “borç krizi”ne giren bir ülkede yapılması gerekenler yapılmak zorundadır. “Klasik” haliyle “IMF’nin istikrar tedbirleri” olarak bilinen bu “yapılması gerekenler”, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, “sıkı para politikası”, “bütçe disiplini”, “kamu harcamalarının kısılması”, ücret ve maaşların “reel” ya da “nominal” olarak düşürülmesi gibi temel “önlemleri” kapsamaktadır. Tüm bunlar, açıktır ki, halk kitlelerinin yaşam koşullarının daha fazla kötüleşmesine, küçük ve orta sermayenin yaygın iflasına, yoksullaşmaya, işsizliğe vb. yol açacaktır. Ve yine belirttiğimiz gibi, sorun, geniş halk kitlelerinin, bu “istikrar tedbirleri”nin bu sonuçlarını bilerek, bunlara ne kadar boyun eğeceği ya da eğdirileceğidir.

İşte SYRİZA, eski dönem Marksistlerden feministlere, “yoksullar hareketi” yandaşlarından neo-liberal globalist aydınlara kadar kendilerini “yeni sol” olarak sunan herkesin ve her kesimin bir araya geldiği “Birleşik Toplumsal Hareket”, bu koşullar altında, Yunan halkına “istikrar tedbirleri”nin “acı ila-

* Yunanistan KP’sinin durumu böyle olmasına rağmen, bundan büyük “zafer” ve “başarı” çıkarmaya çalışanlar şüphesiz olmuştur. Kendilerini Yunanistan KP’sinin “kardeş partisi” olarak sunmaktan çok hoşlanan ŞİP-TKP’sinin seçim sonrasında Yunanistan KP’sine gönderdiği “mesaj”da şöyle denilmektedir: “Değerli yoldaşlar, ilkelerinden ve devrimci programından taviz vermeksizin oylarını artıran, burjuva siyasetine özgü fırsatçı bir tutumdan ısrarla kaçınarak Yunanistan işçi sınıfının öncü sınıf partisine yakışır bir politika izleyen KKE üyesi tüm yoldaşlarımızı kutluyoruz.”

cı”nı gönüllü olarak içmeye ikna etmekten başka seçeneğe sahip değildir.

Emperyalist sistem 1980 yılından günümüze kadar tam bir belirsizlik ve dalgalanma içinde ayakta durmaya çalışmaktadır. Emperyalist sistem, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığına, toprak olarak pazarların genişlemesine rağmen, nispi bir “istikrar” sağlamamıştır. 1980’lerde Teatcher-Reagen ikilisinin “monetarist” politikalarını, 1990’larda Tony Blair-Bill Clinton-Gerhard Schröder üçlüsünün “üçüncü yol” adı verilen “neo-liberal sol” politikaları izlemişse de, hiçbiri kalıcı ve çözücü olamamıştır. Bugün Avrupa merkezli “borç krizi” koşullarında bir kez daha denenmiş olanları denemekten başka seçenekleri de yoktur.

Ya “klasik istikrar tedbirleri” uygulanacaktır, ki bu durumda eski “monetarist” politikalar gündeme gelecektir, ya da “neo-liberalizm”in “sol” versiyonu uygulanacaktır. Birincisi, “istikrar tedbirleri”nin uzlaşmaz bir biçimde uygulanması olurken, ikincisi, “yumuşak geçiş”le, “alıştırma alıştırma” “istikrar tedbirleri”ni geniş halk kitlelerinin kabul etmelerini sağlamaya çalışır.

Elbette birincisi için söylenmesi gereken “yeni” bir şey yoktur. Bu “klasik” politikalar “temsili demokrasi” görünümü içinde uygulanabileceği gibi, demokrasinin “bir süreliğine” askıya alındığı “teknokratlar hükümeti” aracılığıyla da uygulanabilmektedir. Bunlardan hangisinin gerçekleşeceği ise, doğrudan doğruya halk kitlelerinin tutumuna

bağlıdır.

İkincisi ise, yani “neo-liberal sol” görünüm altında “istikrar tedbirleri”nin uygulanması, sözcüğün tam anlamıyla ekonomik kriz koşullarında sola yönelen ve bunun sonucu olarak sistem dışına çıkma dinamikleri taşıyan halk kitlelerinin tepkilerini pasifize etmeyi amaçlar. Tony Blair ya da Almanya’da G. Schröder olaylarında olduğu gibi, ilk dönemdeki “sol görünüm”, halk kitlelerinin tepkilerini önemli ölçüde pasifize edebilmektedir. Bu pasifikasyondan sonra, “neo-liberal sol”, ilk dönemde elde ettiği “sol” görünüme dayanarak klasik “istikrar tedbirleri”ni uygulamaya sokabilmektedir. Böylece “klasik sosyal-demokrasi” ile “neo-liberal sol” arasındaki her türlü sınır çizgisi ortadan kalkmaktadır.

Bugün Yunan halkının kaderi, “sosyal-demokrat” PASOK’un yerine “neo-liberal sol” SYRİZA’nın ikame edilmesiyle görüntüsel olarak ortaya çıkacak olan “yumuşak geçiş dönemi”ni kabul edip etmemeye bağlıdır.*

* Şüphesiz burada bir de “ekonomik-teknik” bir konu da gündemin ilk sıralarında yer almaktadır. Bu da, Yunanistan’ın “Euro bölgesi”nden çıkarak yeniden Drahmi’ye dönüp dönmeyeceğidir. Bu sadece “ekonomik-teknik” bir sorundur. Euro ülkelerinin böylesi ekonomik kriz koşullarında “istikrar tedbiri” olarak “para politikaları”na nasıl başvurup başvuramayacağı belirlenmiş ve saptanmış bir durum değildir. Dolayısıyla yapılacak her uygulama bir “deney”den öteye geçmeyecektir. AB’nin ne ölçüde pragmatist olabileceği de bu “deney”lerle ortaya çıkacaktır.

Kamuoyu yoklamalarına bakılırsa, “neo-liberal sol”un şansı çok yüksektir. Şüphesiz geçmişteki Almanya ve İngiltere deneyimlerinde “neo-liberal sol” belli ölçüde kitleleri pasifize etmekte ve sistemin yeniden restore edilmesinde etkin bir rol oynamıştır. Bu açıdan SYRİZA’nın “Yunanistan krizi”nin aşılmasında, diğer bir ifadeyle, geniş halk kitlelerinin tepkilerinin pasifize edilerek “istikrar tedbirleri”nin uygulanmasında başarılı olma olasılığı da yüksektir.

Öte yandan 6 Mayıs seçimlerinde “kırsal bölgelerde” Yeni Demokrasi Partisi’nin birinci parti olmasından yola çıkıldığında, “Yunanistan krizi”nin Yunan köylüsü tarafından “kentlerin sorunu” olarak görüldüğünü söylemek pek yanlış olmayacaktır. Bu kesimin AB üyeliğiyle birlikte AB’nin tarım fonlarından büyük ölçüde desteklendiği göz önüne alınırsa, böyle bir “algı”nın ortaya çıkmasına da şaşırılmamak gerekir.

Tüm bu olgulara rağmen, 17 Haziran seçimlerinin bir “iktidar” ve bir “çözüm” ortaya çıkarmama olasılığı da büyüktür. Her ne kadar SYRİZA seçimlerden birinci parti olarak çıksa bile, tek başına hükümet kuramayacağı için, ya “koalisyon hükümeti” kurmak ya da yeniden “erken seçim”e gitmek seçeneğiyle karşı karşıya kalacaktır. SYRİZA’nın “neo-liberal solculuğu”, kaçınılmaz olarak “siyasi istikrar” adına uzlaşma aramaya yönelmesine yol açacaktır. Bu uzlaşma, bir yerden sonra “milli birlik hükümeti” türünden “geniş katılımlı koalisyon hükümeti” olmaktan da öteye geçemeyecektir.

Yine de sorun, SYRİZA’nın tüm uzlaşmacılığına rağmen AB’nin “istikrar tedbirleri”nin tam olarak uygulanamamasıdır. Bu durumda, “uygarlık projesi” olarak ilan edilen AB’nin, özellikle de Almanya’nın ne kadar “uygar” ve “demokratik” olduğu da “test” edilecektir.

Kapitalizmin iç dinamiklerle gelişmediği her ülkenin kaderi gibi, Yunanistan’ın da kaderi “dışa” bağlıdır. Bu “dış”, bugün AB bağlamında ifade ediliyor olsa da, asıl olarak Almanya’dır. Angela Merkel’in Yunanistan cumhurbaşkanına “AB referandumu” yapıl-

ması yönündeki baskısı da asıl patronun kim olduğunu göstermektedir.

Her yol ve yöntemle rağmen, mevcut sistem içinde ve “temsili demokrasi” çerçevesinde “gerekli” çözümler işlemez hale geldiğinde ise, Yunanistan’ın tek seçeneği AB temelli bir “*coup d’etat*”dan başka bir şey değildir. Bu “hükümet darbesi”nin nasıl olacağı, yani “modern” ya da “post-modern” bir darbe olup olmayacağı fazlaca önemli değildir. Kırsal nüfusun, AB yanlısı oluşu, sağcı ve gerici niteliğe sahip olması, böyle bir “hükümet darbesi” için kitlesel bir desteğin varlığını göstermektedir. Buna Yeni Demokrasi Partisi’nin geleneksel sağcı-muhafazakar niteliği, yükselen neo-nazi partinin varlığı, “milliyetçi” bir görüntü altında bir “hükümet darbesi”nin yapılabilmesinin zeminini oluşturmaktadır. Bunun yolu da, bir “seçenek” olarak ortaya çıkan “neo-liberal sol”un “seçenek” olmaktan çıkmasından geçmektedir.

Şüphesiz 1967 yılındaki “Albaylar Cuntası” türünden bir “hükümet darbesi” bugün için gündem konusu değildir. Bu açıdan biçimi sonradan oluşturulacak olan bir “post-modern darbe” Yunanistan krizinin belki de en önemli seçeneklerinden birisi olarak ortaya çıkmaktadır.

Burada şu soru sorulabilir: Peki devrim bir seçenek değil midir?

Devrim, her zaman ve her dönemde olduğu gibi Yunanistan halkı için gerçek tek seçenektir. Ancak devrimin nesnel koşulları ne kadar olgun olursa olsun, her durumda öznel koşulların varlığı şarttır. Bu da devrimci bir öncünün varlığını öngerektirir. Yunanistan KP’si (KKE) böyle bir öncülüğü yerine getirebilecek ideolojiye ve yapılanmaya sahip değildir. Bu nedenle, devrim seçeneği, bir taraftan KKE’nin revizyonist-oportünist gücünün kırılmasına, diğer yandan “neo-liberal sol”un “umut” olmaktan çıkmasına bağlıdır. Bu koşullarda, şüphesiz devrimci öncü de ortaya çıkacaktır. Yunanistan halkının bu konuda tarihsel deneyimine dayanacağı kesindir.

Kürtaj, Sezaryen, 4+4+4...

Her şey bir “plan” dahilinde gündeme getiriliyor ve uygulanıyor. Pek çok solcunun artık önemsemediği “şeriat düzenine” adım adım ilerleniyor. Herşeyin bir “vakti” ve bir “zamanı” oluyor. Vakit geldiğinde, zaman dolduğunda, tepkiler cılızlaştığında, yani koşullar olgunlaştığında amaca doğru sağlam ve kalıcı adımlar atılıyor. İster “Atlantik ötesinde” planlanmış olsun, ister AKP “kurmayları” (ya da “mehteran takımı”) tarafından planlanmış olsun, önce “nabız” yoklanıyor, ardından “düşük nabız” saptandığında icrata geçiliyor. Her yapılan bir sonra yapılacak olanın zeminini oluştururken, aynı zamanda pekiştiriliyor, kalıcılaştırılıyor.

Recep Tayyip Erdoğan, “cam”dan yaptığı konuşmalar arasında önce “üç çocuk isterim” diye “nikah” masasında başladı. Ardından bir başka “nikah” masasında “üç yetmez... beş olsun” dedi. Henüz sıra “medenî nikaha” gelmediğinden “imam nikahı”ndan dem vurmaktan bunları söyledi.

... Ve bir süre “sustu”.

Bu “suskunluk” döneminde, “dindar nesil-kindar nesil” söylemine geçti. Daha henüz “elalem” “dindar gençlik” tartışması yaparken, 4+4+4 yasallaştırıldı. Kimilerine göre, eğitim sisteminde yapılan bu değişiklik yalnız biçimde “imam-hatiplerin orta kısmını açma” girişiminden başka bir şey değildi. Oysa 4+4+4 denilen yeni “eğitim” sistemi, temel olarak 12 yıllık “zorunlu eğitim” demagojisiyle 10 yaşından itibaren çocukların “çalıştırılabilir” hale getirilmesini amaçlıyordu. Yine de önemsenmedi. Hem zaten tüm düzen partileri “reel sektör”ün “ara eleman sıkıntısı” içinde olduğunu ve buna bir

“çözüm” üretilmesi gerektiğini kabul ediyordu. Böyle olunca da, 4+4+4 “sistemi”yle çocukların (özellikle erkek çocukların) 10 yaşından itibaren “meslek eğitimi” adı altında “sanayici ve işadamları”na ucuz işgücü olarak sunulmasının özüne itiraz eden çıkmadı. “Çocuk emeği”, “çocukların çalıştırılması” böylece yasal hale getirildi.

Zaten amaç “büyük Türkiye” olmak, “bölgesel güç” olmak olunca, büyük bir nüfus ve ucuz işgücü olmaksızın böyle olunamayacağından nüfus artışını “teşvik” etmek de kaçınılmazdı. Hem zaten “dünya devi” haline gelen Çin’in en büyük “sermayesi” büyük nüfusu değil miydi? Öyleyse Türkiye nüfusunu artırmak için her koldan ve her yerden çalışmak gerekirdi.

Ama yine de istedikleri gibi sonuçlar ortaya çıkmıyordu. Çıkması için “zaman” a ihtiyaçları vardı ve “sene 2023” olunca da, 100 milyonluk Türkiye “hülyası”na ulaşılmış olacaksa da, işi “sağlam kazığa bağlamak” gerekiyordu.

İlk fırsat değerlendirildi.

UNFPA’nın* (Birleşmiş Milletler Nüfus Fo-

* Birleşmiş Milletler’in bu “fonu”nun Türkçe ana sayfasında şunlar yazılıdır:

“2050 yılında Türkiye nüfusu 100 milyona ulaşacak ve Avrupa Birliği nüfusunun yaklaşık dörtte birini kapsayacaktır. Türkiye bugünkü mevcut nüfusu ile (70.5 milyon 2007 TÜİK Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi) Avrupa Birliği ülkeleri arasında en büyük ikinci ülkedir.

2010’lu yıllardan itibaren Türkiye bir demografik geçiş sürecine girecektir. Çalışabilir nüfusun toplam nüfus içindeki payı en yüksek noktaya ulaşacaktır. Bu geçiş, ülkenin kalkınmasında önemli bir fırsat penceresi yaratacaktır.

nu) 24-25 Mayıs 2012 tarihinde İstanbul'da düzenlediği "Uluslararası Nüfus ve Kalkınma Konferansı" çerçevesindeki bir toplantı bu fırsatı yarattı.

... Ve "kükredi":

"Ben sezaryenle doğuma karşı olan bir Başbakanım ve bunların planlı yapıldığını, özellikle planlı yapıldığını biliyorum. Bunun bu ülke nüfusunun artmaması için atılan adımlar olduğunu biliyorum. Bunun bir taraftan da kendilerine mali kaynak teşkil etmesi için atılan adımlar olduğunu biliyorum ve bununla bu ülkenin nüfusu bir yerde donduruluyor. Kürtajı bir cinayet olarak görüyorum, kürtajı bir cinayet olarak görüyorum ve bu ifademe karşı çıkan bazı çevrelere, medya mensuplarına da sesleniyorum; yatıyorsunuz, kalkıyorsunuz Uludere diyorsunuz. Her kürtaj bir Uludere'dir diyorum.

Anne karnında bir yavruyu öldürmenin doğumdan sonra öldürmeyle ne farkı var? Soruyorum size. Bunun mücadelesini hep birlikte vermeye mecburuz. Bu milleti dünya sahnesinden silmek için sinsice bir plan olduğunu biliyoruz. Bu milletin çoğalmasında için asla bu oyunlara prim vermemeliyiz. Biz, siyasi rant peşinde değiliz. Bizim tek hesabımız var, bu millet muhasır medeniyetler seviyesinin üzerine çıkacak, çıkmalıdır. Bunun için de genç, dinamik nüfusa ihtiyacımız var. Bilesiniz ki insan ekonominin temelidir, insan varsa sermaye, emek var, insan varsa tüketim, üretim var. İnsan yoksa bunların hiçbirisi yok. Onun için çok gayret edeceğiz, genç nüfusu artırmanın gayreti içerisinde olacağız. Aksi takdirde 2037'de ihtiyar bir nüfusla gerileme

Türkiye nüfusu yaşlanmaktadır. 2006 yılında nüfusun yüzde 6'sı 65 veya daha üstü yaş grubundayken, bu oran 2050 yılında %18'e kadar çıkacaktır.

Türkiye'de etkili kalkınma politikalarının geliştirilebilmesi için: Gençler, üreme sağlığı, göç, yaşlanan nüfus ve diğer kalkınma ile ilgili alanlarda daha kapsamlı ve güvenilir verilere acil ihtiyaç bulunmaktadır."

Görüleceği gibi, bu "fon"un Türkiye "tespiti" ile Recep Tayyip Erdoğan'ın konuşması büyük ölçüde çakışmaktadır. "Birleşmiş Milletler"e bağlı bir "fon", çok açık biçimde AKP iktidarıyla işbirliği yapmaktadır.

dönemine başlanız."

Kimisine göre "ağzından çıkanı kulağı duymuyor"du! Kimine göre, "yalan yanlış" şeyler söylüyordu.* Ama Türk Tabipler Birliği hiç de aynı kanıda değildir:

"Kadınların kaç çocuk doğuracaklarını, nasıl doğuracaklarını belirlemeye kadar varmış olan baskılar, kadın mücadelesinin tüm kazanımlarına uzanacak gibi görünmektedir. Bu açıklama; 'en az üç çocuk doğurun, o da yetmez beş çocuk' çağrısıyla kadınları eve kapatmaya yönelik dayatmanın, gerekirse kürtaj yasağı ile ve zor yoluyla uygulanmak istediğinin de göstergesidir.

Failleri hala bulunmamış olan Uludere ile kürtaj arasında benzerlik kurulması, hem Uludere'de yakınlarını kaybetmiş olanların üzüntüsüne aldırılmamak, hem de hedef sapırmak anlamını taşımaktadır. Bu iki durum arasında fark görememek mümkün değildir.

Kadınlarla erkeklerin eşit olmadığına inanan, bunu her fırsatta dile getiren iktidarın amacı, kadınları aile içinde ikincil konuma hapsedmek, sermayeye ucuz, güvencesiz işgücü oluşturmak, boğaz tokluğuna çalışacak binlerce işsiz yaratmaktır. Gereğinde savaşa sürülecek askerler olarak hazırlanacak işsizler ordusunun iyi bir eğitim sistemine ihtiyacı olmayacağı, eğitim sistemindeki değişikliklerle ortaya konmuştur...

Kürtajın yasal bir hak, bir seçim özgürlüğü olarak savunulması kadar, sosyal bir hak olarak savunulması da yaşamsaldır. Çünkü kadınlar için öz-

* Hiç şüphesiz Recep Tayyip Erdoğan'ın nüfus ile "sermaye, emek, tüketim ve üretim" konusunda kurduğu paralellik doğru değildir. Ancak "tacir zihniyeti" açısından her şey nüfusla başlar. Mal satılacak, yani ticaret yapılacak yerin nüfusu ne kadar çok olursa, malların satışı da o kadar çok ve "bereketli" olacaktır. Bu yaklaşım, kesinkes kapitalist zihniyet değildir. Ama günümüzde emperyalist-kapitalizmin gereksinmesi genişlemiş pazarlar ve bu pazarlarda kendi metalarını satacak tacirlerdir. Bu açıdan Recep Tayyip Erdoğan'ın zihniyeti ile emperyalist-kapitalizmin gereksinmesi arasında bir uyum bulunmaktadır. Bir ülkede ticaret yapan, emperyalist metaları pazarlayan "üstün münnevverler aristokrasya" ile onların pazarladığı her malı "kapaşan" 100 milyon insan emperyalizmin bile kolay kolay hayal edebileceği bir şey değildir.

gür, ücretsiz, ulaşılabilir, yasal bir kurtuluş hakkı aynı zamanda yaşam hakkıdır. Kadınlar devlete değil, kendilerine aittir!”

Gerçek bu kadar yalındır.

Ama gerçeğin bu kadar yalın olması, insanlar tarafından aynı yalınlıkta kavranıldığı, anlaşıldığı ve benimsendiği anlamına gelmemektedir.

Recep Tayyip Erdoğan'ın hedef kitlesi her ne kadar kadınlarsa da, kadınlara değil erkeklere hitap etmektedir; erkekleri “göreve” çağırılmaktadır. Tabipler Odası'nın doğru biçimde saptadığı gibi, “ataerkil kapitalist sistemin ihtiyaçlarına” karşılık verilirken, doğal olarak “ataerkil” bir güç devreye sokulmak istenmektedir. Hemen her gün “medya”da yer alan “kadın cinayetleri” de bu “ataerkil” gücün ne kadar zorba ve kan dökücü olabileceğini de göstermiştir.

AKP iktidarı, herhangi bir “düzen partisi”nin yaptıklarıyla ve yapabilecekleriyle kıyaslanamaz. Onların amacı, şeriat düzenine ulaşmaktır. Ve bilinmelidir ki, şeriat düzeni, sadece üstyapısal bir dönüşümü değil, aynı zamanda ekonomik ve toplumsal dönüşümü zorunlu kılar. “Globalleşen dünya”da ya da daha bildik sözle “kapitalizm koşullarında” ortaçağa özgü bir şeriat düzeninin var olamayacağını iddia ederek, gelişen olaylar karşısında “sessiz” kalmak aymazlıktan başka bir şey değildir. Çünkü kapitalizm, tekelci kapitalizm, en bildik sözle emperyalizm, her türlü toplumsal düzenle işbirliği yapabilir.

Herkesin, özellikle solda yer alan herkesin açıkça bilmesi gereken gerçek, bu “şeriat düzeni” amacının hiç de söylemsel olmadığı, adım adım inşa edildiğidir. Nasıl ki, “globalleşen dünya”da emperyalizm, “pozitif ayrımcılık” adı ve görünümü altında “kadın emeğini” ucuz işgücü olarak piyasaya sunarken kadınları (feminizm vb. söylemlerin de katkısıyla) kendi saflarına çekerek başarıya ulaşmışsa, AKP iktidarı da aynı şeyi yapmaya çalışmaktadır. Aralarındaki tek fark, birincisi “erkek egemen/ataerkil ilişkileri” kadınlar yoluyla altüst ederken, ikincisi, yani AKP, aynı yolla, ama “erkek”leri de kullanarak (ve birincisinin yaptığı altüst oluşa duyulan tepkiyi kanalize ederek) “ataerkil ilişkileri” yeniden inşa etmeye çalışmasıdır. “Neo-liberalleşmiş eski solcular”ın sandığı ya da sanılmasını istedikleri gibi, bu karşı-altüste karşı ne AB'den ne de başka “uluslararası kuruluş”tan yeterli bir tepki ortaya çıkmayacaktır. Çünkü yapılanlar, bir yandan “islamın modernizasyonu”nu sağlarken, yani islamı deforme ederken, diğer yandan emperyalist sistemin aktüel çıkarlarına uygun düşmektedir. Bu nedenle yapılması gereken, feminizm vb. söylemlerle devrimci sola, devrimci düşüncelere saldırmak yerine, bu gelişmelere karşı durmaktır.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük hasılatlarının kamulaştırılması ve siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU KURUCU VE ÖNDERLERİ

KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN SİNAN CEMGİL
31 Mayıs 1971 / Nurhak

DENİZ GEZMİŞ YUSUF ASLAN HÜSEYİN İNAN
6 Mayıs 1972 / Ankara

**TKP(M-L) VE TİKKO'NUN
KURUCUSU VE ÖNDERİ
İBRAHİM KAYPAKKAYA**
18 MAYIS 1973
DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlu Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçeyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. *İşçi-Köylü* gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, *Aydınlık* ve *Türk Solu* dergilerine yazılar yazdı. Aydınlik içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yollar ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, ayrılık sonrasında TKP(ML)-TİKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sarıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.

AĞADEDE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızıldere Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada katledildi.

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatisini olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan II. Sağ-sapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

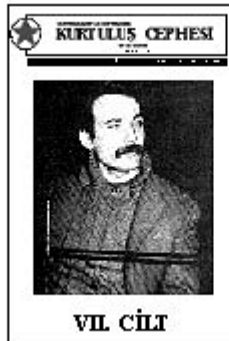
DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“Ülkede sürekli bir dengesizliğin olması, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettirebilmek için ‘güç’lerini kullanmasının ve ‘denge’yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

Ülkedeki üretici güçlerin gelişme seviyesi, dengesini metropollerde bulduğundan, oligarşi, üretim ilişkilerini devam ettirme görevini, siyasal zoru askeri biçimde maddeleştirmenin şartları içinde yerine getirebilir. Bu durum, geri-bıraktırılmış ülkelerin aynı zamanda emperyalizmin zayıf halkaları olmaları da demektir.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde uygulamak zorunda olduğu zor, ülkede oligarşinin siyasal zoru olarak somutlaşır. Ve emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri yaşadığı sürece, bu siyasal zor da varlığını devam ettirecektir. Ve kendisine yönelen her sınıfsal tavra karşı askeri bir biçimde maddeleşecektir. Siyasal zorun askeri biçimde maddeleşmesi, ülkedeki dengesizlik nedeniyle, aslında sürekli bir nitelik tir..

Ülkedeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine uygun olarak gelişen üretim, kendi hayat sürecini de şartlandırır. Bu şartlandırma içinde ortaya çıkan çelişkilere ve sınıfların tepkilerine karşı, oligarşinin bir üst belirlenme olan siyasal yaşantısını sürdürme şartı, siyasal zorunu kullanması (onu kullanmaya zorunlu kılınması) şeklindedir.

Siyasal zor, oligarşinin elinde ilk şart olarak, oligarşinin siyasal hakimiyetini koruması şeklinde görevini somutlaştırır. Kuşkusuz en önemli araç, devlet aygıtıdır. Devlet bu dönemde, hakim sınıfların karakterine bürünerek, oligarşik devlet niteliğini almıştır. Siyasal zorun bu biçimdeki görevi ona, üretim ilişkileri tarafından verilmiştir. Ve temel görevi, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı yerine getirmektir. Bu görevin yerine getirilişinde **‘zor’un askeri bir biçimde maddeleşmesi ve görünür olması, a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatifin ortaya çıkması durumlarında olur.** Ülkemizde özellikle 12 Mart ertesi uygulamalardan sonra, hakim sınıfların kendi iç çelişkilerinden dolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle, siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi, **mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır.**”

[İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*]